

GALERIE

XX.

LETNIK
1973 - 74

Št.

8

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XX.

ŠTEV. 8

MAJ 1974

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart Trst

Naslovna stran:

Alenka Dobrila

3. razred

osn. šole v Ricmanjih

Posamezna številka

150 lir

Letna naročnina:

1.200 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod štev. 158 od 3.
maja 1954

Galeb je včlanjen v
zvezi periodičnega
tiska USPI (Unione
Stampa Periodica
Italiana)

Tone Pavček

Ilustr. Magda Tavčar

Ob koncu šolskega leta

Zdaj pa eno za lep konec!
Tako pisano, veselo,
da srce vam bo zapelo,
ko umolkne šolski zvonec,
ko ta šola se zapre
in drugačna se prične.

Tista šola, ki vseskozi
teče, ne konča ob letu,
kot pač tečejo na svetu
nam življenja kolovozi,
tista šola, ki modri
tja do konca vse ljudi.

Saj je treba vse poznati:
kaj šepeče v polju žito,
kaj med travami je skrito,
ka modruje hrast košati,
kaj škrjančki žvrgole
in ljudje, kako žive.

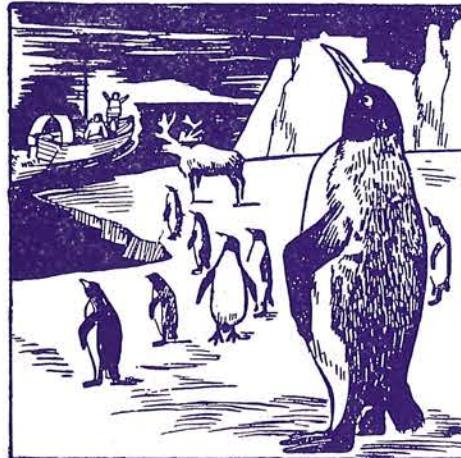
To je šola na poljani,
šola, pesem in veselje
kot pomladne lepe želje,
kot ves svet na sončni dlani
je veselega srca,
da jesen sadove da.

Torej, bratci, kar na delo!
Pa veliko dobre sreče,
za tri polne solne vreče!
Da srce nam bo veselo,
da bo dober klas in plen
za te dni in za jesen.

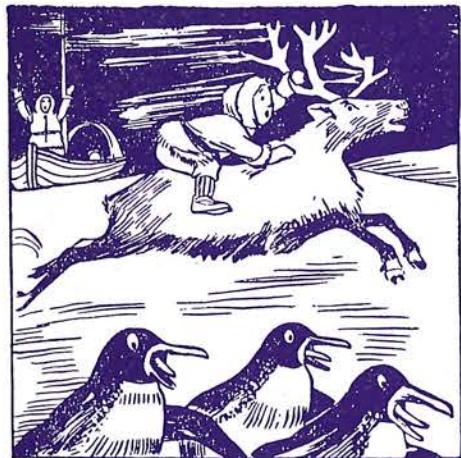

VSEBINA	
Tone Pavček: Ob koncu šolskega leta	149
Vlado Firm: Čudovito potovanje Ma-	
tička in njegovega strička	150
Novi platnici »GALEBA« za prihodnje	
leto	155
Vojan Arhar: V vroče poletje	156
Danilo Gorinšek: Kujavec	157
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:	
Počitnice	158
Črtomir Šinkovec: Norost na paši . . .	159
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Na	
travniku	159
Fran Roš: Mala tatica	160
Črtomir Šinkovec: Zorenje	162
Ivan Matičič: Nekaj o zdomečih . . .	163
Vladko Kogoj: Pop in Pup	164
Šolarji pišejo	165
Meta Rainer: Psst!	169
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Dežek	172
Urednik odgovarja	175
Ilustracije za 8. številko Galeba so naredili:	
Magda Tavčar (str. 149 in 158), Š.P. (str.	
150-154), Jelka Reichman (str. 156), Mar-	
janca Jemec-Božič (str. 157), Božo Kos	
(str. 159), Leon Koporc (str. 160, 161 in	
169), Bine Rogelj (str. 162), Robert Hlavaty	
(str. 163, 164 in 165).	

Čudovito potovanje Matička in njegovega strička

74. Zopet sta bila v svojem čolnu. Zadovoljna sta se vozila in opazovala obalo. Čez čas sta opazila na obali pingvine, ki so se jima priklanjali in pozdrav. Stric jim je veselo pomahal in se obrnil k Matičku: »Poglej, korakajo v vrsti kakor vojaki!« Tudi Matiček se je radovedno ozrl po čudnih prebivalcih. Črnolasi in beli kožuščki so se bleščali v polarni svetlobi. Tedaj je opazil ob morju krasnega severnega jelena. Ves navdušen je poprosil strička, naj zapelje k obali, da bi zajezdil jelen po snežini. Stric mu je ustregel. Motor je utihnil in čoln se je počasi naslonil na ledeno obalo.

75. Matiček se je previdno približeval jelenu. Počasi: korak za korakom. Jelen je stal kot okamenel, kakor da ne vidi Matička pred seboj. Stal je pred njim in previdno iztegnil roko. Pobožal ga je, najprej po smrčku, potem po životu in ga počohljal med rogovi. Stric je s čolna z zanimaljem opazoval prizor in spodbujal nečaka. Matiček se je ojunačil, potrepljal znova jelena, se oprijel rogov in ga zajahal. »Stric,« je zavpil, »poglej, kako bom jezdil! Škoda, da je samo eden, drugače bi si lahko oba privoščila in...« Stavka ni končal. Jelen je zatulil in se pognal v dir.

76. Stric je razširil roke in zavzdihnil: »Oh, ta lahkomesilnost. Še ubil se bo!« Zrl je za čudnim jezdecem, dokler ga ni vzdramilo kričanje pingvinov, ki so se prestrasheno pognali v morje. V naglici so padali naprej, se pobirali in smešno prekopicevali. Jelen je dirjal z mladim jezdecem naprej in se kmalu skril stričevim očem. Matiček se ga je čvrsto držal za roge in lovil sapo. Njegov rogovlasti konjiček je dirjal z naglico, ki bi mu je nihče ne pripisal. Nenadoma je pred njima vzdignil glavo očak mrož, ki je spal na ledu in ga je jelenovo topotanje prebudilo. Jelen se je bliškovito ustavil, da bi se ne zaletel v mroža. Matiček pa...

77. Hop! Odfrčal je kot nogometna žoga čez robove naravnost dobrodošemu mrožu na tolsti vrat. Priletel je s takšnim zaledtom, da se je zapeljal po mroževem gladkem in tolstem hrbitu kot po skakalnici in srečno pristal na tleh. Jelen je nekaj trenutkov opazoval ta čuden preskok mladega jezdeca, potem pa se je jezno obrnil in prhajoč oddirjal po planjavi. Matiček se mu je hotel zahvaliti za prijetno jezo, toda preden je odprl usta, je jelen že izginil. »Tudi prav,« je malce užaljeno pomislil.

78. Šele ko je jelen izginil, se je Matiček popolnoma zavedel svojega položaja. Oziral se je okrog sebe, ko pa je videl mroža, ki je osuplo strmel vanj z vlažnimi očmi, se je veselo zakrohotal: »Dobri debelušček! Kaj bi bilo z menoj, če bi ne bil ti tukaj s svojim gladkim in tolstim telesom. Še ubil bi se lahko, saj tale preskok je bil presneto hud...« Ves zadovoljen je potrepljal očaka mroža in stekel v smer, kjer je pustil strica. Nekajkrat se je obrnil in mu pomahal v slovo. Star, neokreten mrož ni pomnil, da bi se mu že kdaj pripetilo kaj podobnega. Kaj vse lahko doživiš na svetu!

79. Matiček je našel strica vsega nesrečnega v čolnu. Bil je silno v strahu zaradi nečaka, ki se mu je s takšno naglico izmuznil. Toda ko mu je opisal dogodek in mu živo opisal smešen položaj očaka mroža, se je srca nasmejal. Zadovoljno sta se spet odpravila na morje, da bi srečala ogromnega kita. Dolgo sta vozila in na lepem je opazil Matiček, kako brizga nadeč od njiju voda visoko v zrak. Opozoril je na to strička, ki je strokovnjaško pribil: »Kit je! — Kmalu se je kit prikazal v vsej svoji veličini na površju. Osupnila sta, ko sta videla velikana. S kakšno lahkočo se je kljub svoji ogromni teži pozibaval na valovih! Izključila sta motor in pograbila vesla. Tako sta se mu približala na nekaj metrov.

80. Strica je prevzel čuden domislek. »Na njegov hrbel spležem, ti me pa boš fotografiral. Tako bova imela lep spomin na najno potovanje. In ko se vrneta k temi Polonci, bova dala sliko v časopis. To bodo zижali sosedje!« — Matičku stričev predlog ni bil preveč po volji. Vendar ni ugovarjal, da bi stric ne opazil, kako tesno mu je pri srcu. Stric se je pripravil na svoj podvig. V tem je čoln prav krepko butnil v ogromen kitov trebuh. Ta pozdrav seveda ni bil preveč po volji morskemu velikanu. Stric se je nagnil čez rob čolna, da bi mu splezal na hrbel. Matičku je še rekel: »Eej, kako dobrodrušen velikan!«

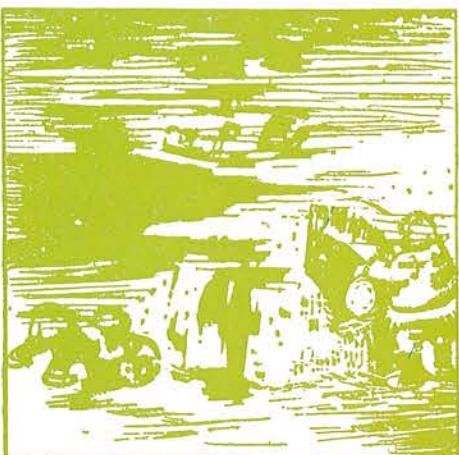
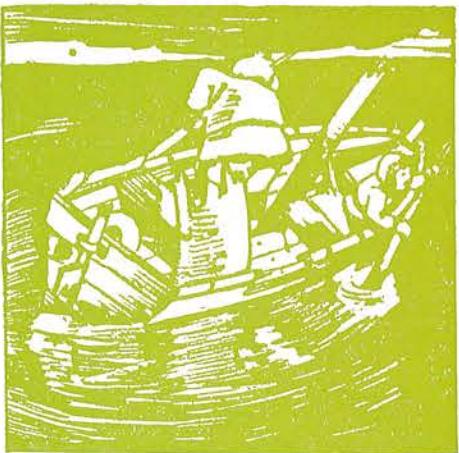
81. Toda v tem trenutku je kit jezno zahnil z repom in silen val je vrgel čoln visoko v zrak. Stric se je zadnji trenutek oklenil jambora, Matiček pa strica. Tako sta obvisela kot čuden, obran grozd na jamboru. Nista se prav zavedela, kaj se dogaja z njima, ko je treščil čoln nazaj na kitov hrbel, da je kar zahreščalo. Kitu najbrž tole poskakovanje ni bilo po volji, zato se je potopil in izginil v morskih globinah. Še poslovil se ni od obeh junakov, ki sta hotela priti z njegovo pomočjo do slave. Najbrž bi pa tudi ne sprejel nobenega odgovora, saj sta bila naša junaka še lep čas brez besede.

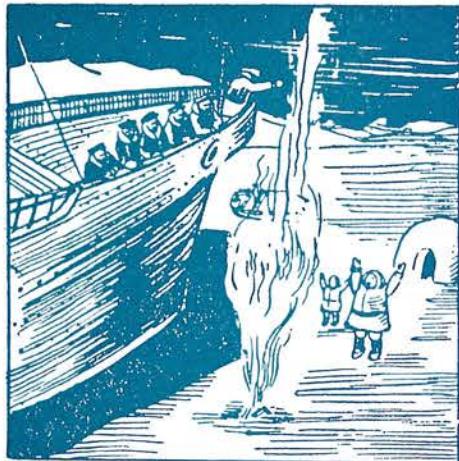

82. Stric je komaj prišel do sape, toda še dolgo ni spravil besede iz sebe. Matiček si je hitro opomogel od presenečenja in mu zabrusil: »To je torej vaš dobrodrušni kit. Še sreča, da sva ostala pri življenu...« Res, jambor je bil zlomljen, motor se je pokvaril pri udarcu in sploh je bil čoln videti kaj klavrn. Stric je ves nesrečen zmajeval z glavo: »Na obalo morava, tam ga bova zakrpala, kolikor se bo dal.« Zgrabila sta za ostanke vesel in s trudom zaveslala proti ledeni obali. Pot je bila dolga in globoka sta se oddahnila, ko sta se približala obrežju.

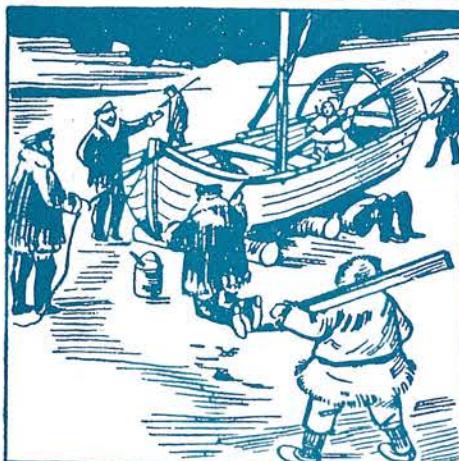
83. Ko sta stopila na kopno, je pričelo snežiti. Stric se je zamislil. Preudarjal je in polglasno godrnjal. Matiček je že vedel, da ga mora v takšnih trenutkih pustiti v miru. Čez čas se je stric oglasil: »Matiček, nič ne pomaga, treba bo prijeti za delo. Kmalu bo noč in midva imava pokvarjen čoln. Morava si postaviti sneženo kočo, ki nama bo nudila zavetje.« — Potegnila sta čoln na led in pričela zidati sneženo kočo. Matiček je trkljal novozapadli sneg v velike kepe, stric pa jih je polagal drugo na drugo. Z delom sta hitro napredovala in prej, kot sta mislila, je bila koča postavljena. Utrujena od hudih preizkušenj dneva sta se spravila v kočo. Kmalu jima je legal spanec na veke.

84. Drugi dan sta se po zajtrku odpravila k čolnu. Sklenila sta, da ga čimprej popravita za nadaljnje potovanje. Toda kako sta osupnila, ko sta opazila, da ni v čolnu zabola z orodjem. Pri včerajšnjem srečanju s kitom je padel v vodo. »Živa sva zakopana v tem ledem, neizmernem grobu,« je tarnal stric. Stala sta ko ukopana in nista vedela, kaj naj storita. »Nekako se bova mogla znajti« — je pričel Matiček tolažiti strica. In ko sta tako preudarjala, sta zagledala na obzorju dim. »Ladja! Ladja je na obzorju! Brž zakuriva ogenj!« je kričal Matiček. Pograbil je nekaj desk s čolna in jih zmetal na kup. Stric je prižgal in pihal v ogenj, dokler se ni razgorel. Kmalu se je vil dim proti nebu in opozarjal ladjo na brodolomca.

85. Na ladji so opazili dim. Kapitan je velel zapeljati k obali. Morje je bilo globoko in tako se je približala ladja čisto kopnemu ledu. Bila je velika kitolovka, ladja, opremljena za lov na kite. Oba sta veselo mahala moštvu, ki je presenečeno zrlo na čudni prikazni pod seboj. Matiček in stric sta krilila z rokami in na vse načine skušala dopovedati moštvu svojo srečo. Čez čas se je odločil kapitan: »Dobro, dečka! Bodita brez skrbi. Čoln bo popravljen, kot bi trenil. Mi znamo takšne nevšečnosti hitro odstraniti.« Matičku in stričku se je raztegnil obraz od zadovoljstva.

86. Dobršen del ladijske posadke v kratkih črnih kožuhih se je izkrcaj na kopno. S seboj so vzeli potrebno orodje. In kapitan res ni pretiraval. Delo jim je šlo naglo od rok. Postavili so nov jambor, namestili novo jadro, zadelali vse razpoke in popravili pokvarjen motor. Ta jim je dal največ dela. Seveda tudi stric in Matiček nista držala križem rok. Čoln so celo na novo prebarvali z lepo belo barvo. Striček se je ves zadovoljen trepljal po trebuščku. Čoln je bil videti kot nov. Stric se ni mogel dovolj zahvaliti kapitanu in moštvu za storjeno pomoč.

87. »To je bila naša dolžnost,« je zavrnil kapitan srečnega strička. Potem mu je povedal, da pluje ladja na jug, ker so z lovom končali in imajo dovolj kitove masti. »Če hočeta, se nam lahko pridružita,« ju je povabil. Vendar se naša potnika nista hotela ločiti od svojega čolna, zato sta sklenila, da sicer odpljujeta domov, vendar samo pod pogojem, če lahko privežeta svoj čoln k ladji, ki ju bo vlekla. Stric je ponosno pribil: »Dober kapitan nikoli ne zapusti svoje ladje! Sprejmeva vašo pomoč, toda na krov ne greva, ker nisva brodolomca.« — Kapitan je smeje privolil na to obliko pomoči. Privezali so čoln k ladji in kmalu so se odpravili na pot proti domu.

(KONEC)

NOVI PLATNICI "GALEBA" ZA PRIHODNJE LETO

Izdelek Suzane Škabar

Dve platnici? Seveda! To je eno od presenečenj, ki vam jih pripravlja GALEB za prihodnje šolsko leto. Po razpisu natečaja se je namreč Uredništvo odločilo, da bo izbralo dva osnutka, tako da bosta GALEB v prihodnjem letu izmenično krasili dve ovojnici.

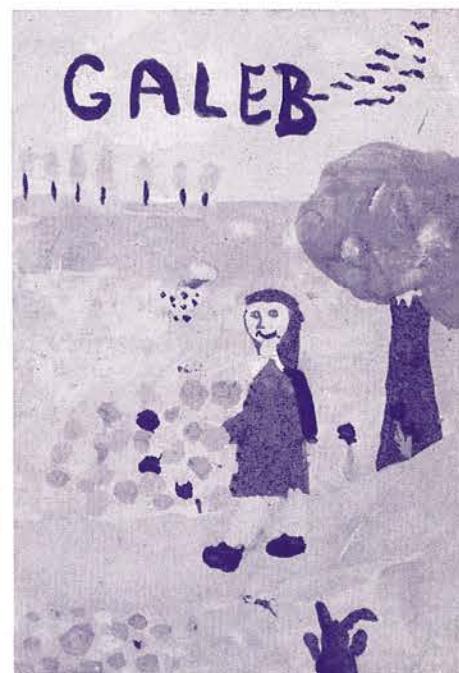
Skupno je Uredništvo dobilo 63 osnutkov. Najbolj so se izkazali učenci osnovne šole v Rojanu, ki so poslali kar 34 risb. 10 osnutkov so izdelali šolarji osnovne šole v Ul. Donadoni, 9 izdelkov je Uredništvo dobilo iz osnovne šole na Repentabru, 4 iz Boljunka, 3 iz Ricmanj, dva od Sv. Ivana in eno risbo iz Zgonika. Pri natečaju je sodelovalo samo sedem osnovnih šol, od drugod pa ni bilo nobenega odziva. Žal, tudi kvaliteta

osnutkov letos ni bila najboljša in marsikdo je dobil navdih iz risbe, ki predstavlja letošnjo platnico GALEB. Delo komisije, ki je izbirala poslane izdelke, je bilo zato olajšano, in med osmimi najboljšimi osnutki se je končno odločila za dva, ki sta ju izdelali:

SUZANA ŠKABAR
učenka 4. razreda
osnovne šole na REPENTABRU

in
MIRIJAM MAVER
učenka 4. razreda
osnovne šole v BOLJUNCU

Cestitamo obema zmagovalkama,
ki prejemata vsaka lepo zbirko mla-
dinskih knjig.

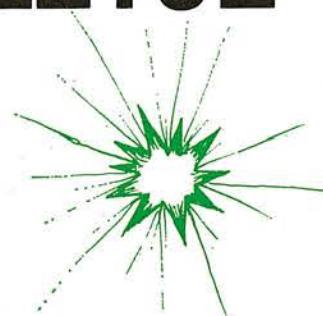

Osnutek Mirijam Maver

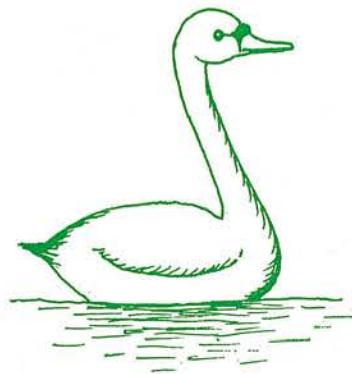
V VROČE POLETJE

MAVRICA

Mavrica nežna,
krhka kot zarja,
konec neurja
zemlji oznanja.

JADRA

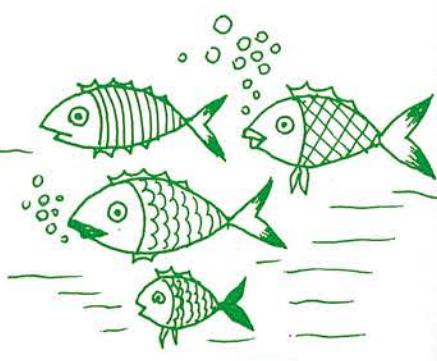
Bela jadra,
modra gladina.
V zraku galebi.
Morje. Tišina.

ZVEZDICA

Zvezdica zlata
vrh gore,
prosim, povej mi
svoje ime!

RIBNIK

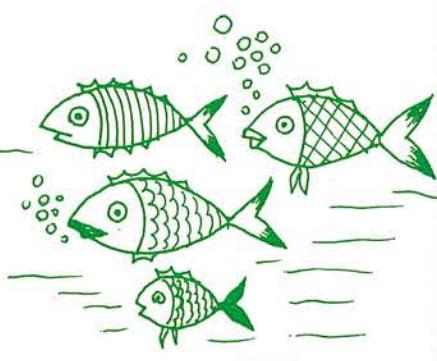
Ribnik. Park.
Peščena pot.
Ob bregu plava
bel labod.

MAK

Sredi polja
mak s plavico
v vetru raja
med pšenico.

MUREN

Muren poje:
čri - čiri.
Luna gleda,
sonce spi.

RIBICE

Postrvi
v vodi plavajo,
se z valčki
poigravajo.

KUJAVEC

Z neba se je smejalno pomladno sonce. Zlate niti je tkalo v zeleno drevje in trate. Po trati so se veselo lovili brezskrbni otroci. Le eden izmed njih — Kujavec so mu pravili, ker se je vedno kujal — se ni igrал z njimi. Ta Kujavec je sicer bil vedno nejevoljen, toda danes mu je bilo prav posebno vse v napotje: žareče sonce, zelena trata, čebljajoče ptice in veseli otroci. Le-ti so ga obstopili: »Pridi, Kujavec, pridruži se nam še ti, zarajaj veselo z nami! Kaj bi se vedno le kujal, le kisel čemernež je vedno nejevoljen in se grize, kadar so drugi veseli!« Otroci seveda niso vedeli, da so s tem razdražili Kujavca še bolj in da so s tem pravzaprav podrezali v sršenovo gnezdo...

Kujavec je namreč planil po otrocih in se hudo raztogotil: »Jaz, da se kujam, jaz, da sem kisel čemernež? Veste, kaj ste vi? Dolgouhci ste, sivci, rigavci oslovski!« Otroci so utihnili, pristopili so k njemu, da bi ga potolažili. Toda Kujavec je ponovil vse psovke in jim jezno zažgal s pestmi.

Toda — kaj se je zgodilo? Ko je Kujavec izrekel besedo »dolgouhci», sta mu zrasla dva dolga uhlja, ko je zakričal »sivci«, ga je vsega prekrila siva oslovška dlaka in ko ješe dodal »rigavci oslovski«, se mu je izprevrgel deški glas v pravo pravcato oslovsko riganje! Tedaj je k njemu tudi že pristopil star kmet in mu nałożil troje težkih vreč na hrbet, da

so ubogemu Kujavcu noge kar klečnile...

Otrokom, ki so vsi onemeli stali okoli njega, so silile solze v oči in jim je bilo hudo, da še nikoli tega. Hoteli so mu pomagati, a niso vedeli, kako! Tedaj se je tudi v Kujavcu nekaj zganilo, žal mu je bilo, da je svoje vrstnike tako užalil. Tudi njega so polile solze. Vedel je, da je po toči zvoniti prepozno, čeprav tokrat ni bilo tako, ker se Kujavec namreč ni bil zares spremenil v osla. Vse to se mu je namreč bilo le — sanjalo...

Zmerjal pa poslej Kujavec ni nikogar več. Tudi, kadar je bil buden!

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Božo Kos

Norost na paši

Kaj se vse godi na paši?
Čmrlj pijan je v cvetni čaši,
mravlja hrošča — velikan je —
pelje v svoje stanovanje.
Kaj pa janjčki? Kaj pa ovce?
Vsi prevračajo kozolce.
Kaj pa kozel? — Sivo brado
sam si češe ob ogrado.
Kaj pa osel? — Osel brca
in po vrsti vse okraca.
Kaj je s kravo? — Muli travo,
kara vola: »Krivda tvoja je, starina,
da tako nori mladina!«

Zapojmo veselo

Stana Vinšek

PRISRČNO

NA TRAVNIKU

JANEZ BITENC

Sto ptičic žvrgoli,
brenčijo vse čebele
in sapica podi
čez svod oblake bele.

Pobrali so megle
že prvi žarki zlati,
podijo čez polje
metuljčki se, kot svati...

Že godejo vsi črički
in zvabijo še mene,
da pohitim za ptički
čez travnike zelene!

MALA TATICA

Bilo je čudno; že več dni je Ivan Bežek opažal, da mu vse prehitro kopni zaloga cigaret, ki si jih je vsak dan kupil zavitek. Ne, niso mu zmanjkovale v železarni, kjer je delal.. Ko je zvečer doma legal k počitku, jih je v suknučevem žepu naštel še toliko in toliko, a zjutraj jih je vselej bilo nekaj manj. Nekdo mu jih je naskrivaj jemal!

Povprašal je ženo. Začudena mu je zanikala vsako krivdo pri tem. Sin Ivanček, ki je hodil v peti razred, sam nedvomno ni kadil, saj bi tega ne mogel prikriti. Morda je cigarete kam nosil? Obe hčerki — Pavla in najmlajša, osemletna Mirica tu sploh nista prihajali v poštev.

Ivan Bežek je z ženo spal v sobi, v njej je bila tudi postelja za hčerki, sin pa je ležal na nekakšnem divanu v kuhinji. V teh nočeh je skušal rahleje spati, da bi razkril skrivnost, ki je bila v zvezi s temi tatinskimi dejanji. A po delu trudnega ga je kar kmalu premagal spanec. Zjutraj pa, ko sta z ženo vstala še pred otroki, so mu spet manjkale cigarete — tri, štiri ali pet. Kako to?

Zdaj je bil tu teden, ko je delal v popoldanski izmeni in so vsi trije otroci odhajali že zjutraj v šolo. Lahko jim je potem z ženo pregledal ležišča, obleke in vse drugo njihovo, a bilo je zaman. Nobena sled se ni dala odkriti. Neverjetno! Da bi otroke kar naravnost vprašal? Ne še! Nikomur ne bi hotel delati krivice. Preveč rada sta imela te svoje otroke.

Bolela ga je glava, ko se je tisti večer vrnil z dela, in tako je več

nočnih ur le slabo predremal. Tedaj pa...

Neka nizka senca se je rahlo pribljevala njegovi postelji. Obstala je poleg stola, ki je čezenj visel njegov suknjič. In že po nekaj trenutkih se je drobna postava spet odmaknila. Ali je nemara bila to Mirica?

Skočil je iz postelje in zavrtel stikalno, da je električna luč v hipu obliila sobo. Nič! Bilo je že prepozno. Ali pa se mu je morda le v sanjah zdelo, da se nekdo premika? Obe hčerki sta negibno ležali v postelji. Tudi Ivanček ni mogel biti, saj bi bile sicer zaškripale duri iz kuhinje. Toda ko je zjutraj vstal, je iz suknuča potegnil zavitek s cigaretami in — manjkale so mu tri!

Kmalu je bil tudi Ivanček že pokonci in Pavla je prišla v kuhinjo, da se umije. To jutro je pričenjala s šolo že ob sedmih. Ko sta se odprialjala, je Mirica šele vstajala. Minuto za njima je tudi Bežek stopil iz hiše.

Neopažen je sledil Ivančku in Pavli po cesti ob prekopu in čez betonski mostiček. Še malo in sestra se je poslovila od brata, dospela je bila že do svoje šole. Ivanček je sam nadaljeval pot. Kasneje sta se mu pridružila dva dijaka in vsi trije so med pomenkom pospešili kora-

ke. Bežek jih ni izpustil iz oči, dokler trojica ni končno vstopila v visoko šolsko poslopje.

Krenil je nazaj proti mostiču. Tam na obrežju je zelenel kot trate. Sédel je na klop in si prižgal cigaretto, Bila je to seveda cigareta iz zavitka v žepu, ki mu je neznana roka vsak dan segala vanj. Res, še danes bo moral spregovoriti z otroki. Le za Mirico bo še prej pogledal. Vedel je, da odhaja v svoj drugi razred vselej točno ob pol osmil, zato je zdaj pet minut prej stopil v stransko ulico. Tako bi lahko videl svojo hčerko, ko se prikaže iz hiše.

Mirica je priskakljala skozi hišna vrata s šolsko torbico v roki, v sivi obleki in z belim predpasnikom, z rumenkasto pentijo v temnih laseh. Črne oči v polnem bledem obrazu so se ji najprej spreletele v to in še drugo stran, potem pa je odločno pohitela po svoji poti.

Sledil ji je po cesti ob prekopu, prikrivajoč se pod obrežnim drejem. Res se mu je ta njegova ljuba Mirica včasih zdela plaha, a zdaj je stopala vzravnana in naravnost kakor z nekim še posebnim ciljem v glavi. Rad jo je imel, zelo rad. Najmlajša mu je bila in še najbolj otrok, iz šole pa je prinašala same najlepše ocene. Dospela je na betonski mostič in obstala toliko, da je bila mimo neka ženska. Tudi Ivan Bežek je počakal.

Mirica je bila zdaj sama na mostiču. Še se je ozrla. Potem je hitro segala v svojo torbico. Dvignila je roko prav na to stran, proti njejemu, tako da je mogel razločno vidi vse, kar se je nato zgodilo.

Iz njene roke so zdrknili trije beli, tanki koščki nečesa in poleteli v vodo. Potem je odbrzela dalje.

Pogledal je v prekop, v vodo, prikajajoč izpod mostiča. Sivo zeleni

valčki so na sebi nosili tri cigarete! To je torej bila vsa skrivnost! Zmaja je z glavo: kako in čemu? In prav ta njegova najmlajša, najnedolžnejša! Kakšna premetenka in celo nekakšna tatica!

Lahko bi bil takoj planil za njo, jo poklical in oštrel. Toda ne! Potem bi jokala in v šoli bi jo vpraševali, kaj ji je. Raje jo bo zaslišal doma, po kosilu, še prej pa se bo posvetoval z ženo.

Minile so dopoldanske ure. Iz šole so se vrnili otroci in kmalu so vsi skupaj sedli k pogrnjeni mizi.

O, ta Mirica! S kako mirnim zadowoljstvom je povedala, da je to dopoldne pri njih v razredu bil šolski nadzorniki! Učiteljica jo je vpričo njega trikrat vprašala in jo je ta pred vsemi pohvalil. Navihanka! Bilo je videti, da se ne zaveda nobene svoje krivde. Kako le more pri svojih osmil letih biti že tako zelo potuhnjena?

Pojedli so in oče jih je vse pridržal pri mizi z resno besedo:

»Rad bi vas vprašal, otroci! Ali kdo izmed vas ve, kdo mi iz žepa jemlje cigarete? Že večkrat mi jih je zmanjkalo.«

Začudena sta odkimala Ivanček in Pavla, a mala Mirica je prebledela in vztrepetala:

»Jaz...«

»No, kaj?«

»Jaz...« Zardela je v lica in v črnih očkah so ji zableščale solze. Z dlanmi si je pokrila obraz in je zahlipala.

»Ali si ti očetu jemala cigarete?« je presenečena, a z dovolj mehkim glasom vprišala mati.

»Jaz...« je iznova priznala in glas ji je zastal v grlu. Vsi so še obseledi in ko ji je mati položila roko okoli vrata, je šele mogla priznati:

»Naša gospa učiteljica... nam je povedala, da je v tobaku hud strup... nikotin... in da ljudje, ki veliko kadijo, ne živijo dolgo... jetiko dobijo... rask na pljučih... srce se jim pokvarji... in prezgodaj umre...«

Spet se ji je zataknil glas in ni si upala dvigniti pogleda.

»Kam pa si dajala cigarete?« je vprašal oče.

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Bine Rogelj

Zorenje

Tingel tongel:
jabolka na vrtu rdijo.

Bongel bongel:
že marelice medijo.

Cingel cingel:
zrelo klasje hoče v mline.

Congel congel:
grozdje dalo bo črnine.

Tongel tongel:
v daljo širno; iz daljine
cingel cingel,
sonce seje v svet cekine.

»Včasih sem jih vrgla v peč, da so zgorele... včasih v vodo ali pa sem jih zmečkala in zmetala med smeti... hotela sem, da bi očka manj kadil... da bi ostal zdrav... da bi še dolgo živel... imam ga rada... nič ne morem zato...«

Nov val joka jo je premagal in bila je videti vsa majhna, skrušena in revna pred vsemi.

Ivan Bežek je vstal in glas se mu je zatrezel:

»O, ti moja ljuba Mirica! Saj te imam rad tudi jaz. Nikar ne joči več! Vem, da mi hočeš le dobro...«

Med obe svoji trdi, raskavi roki, med prste, orumenele od tobaka, je zajel njeno mehko, razsolzeno glavico. Zazrl se ji je v vroče, čiste oči, se sklonil k njej in jo poljubil na lice, kar je tako redkokdaj storil.

Zdaj je spet zajokala — tokrat ob nenadnem olajšanju, v preveliki ljubezni in sreči.

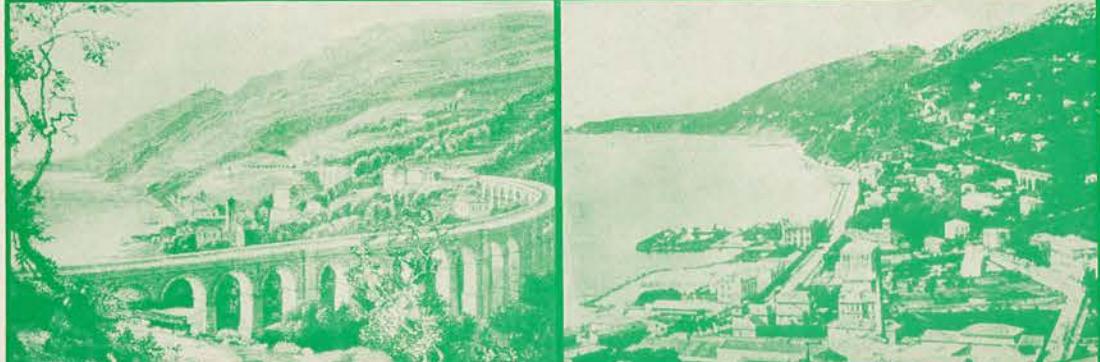
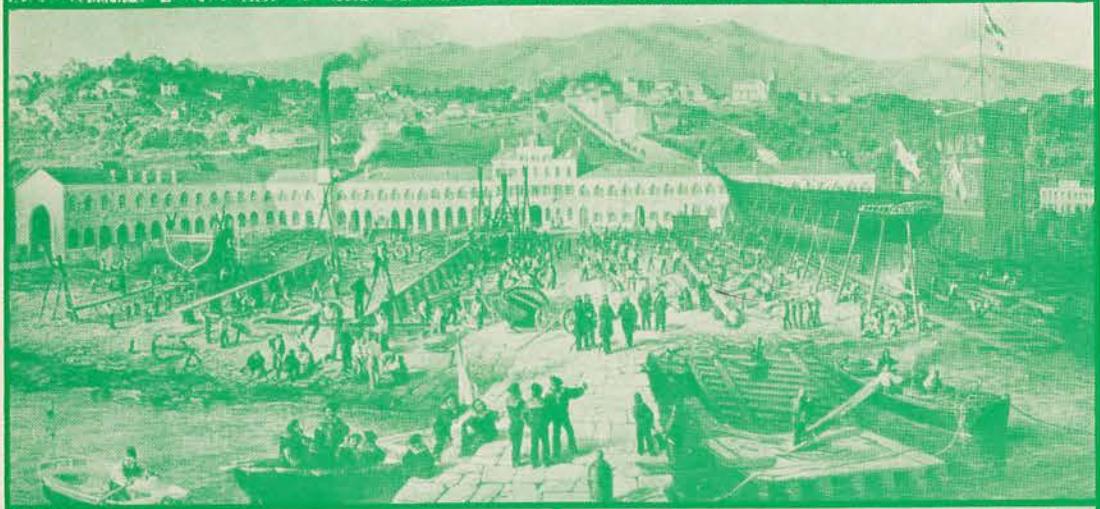
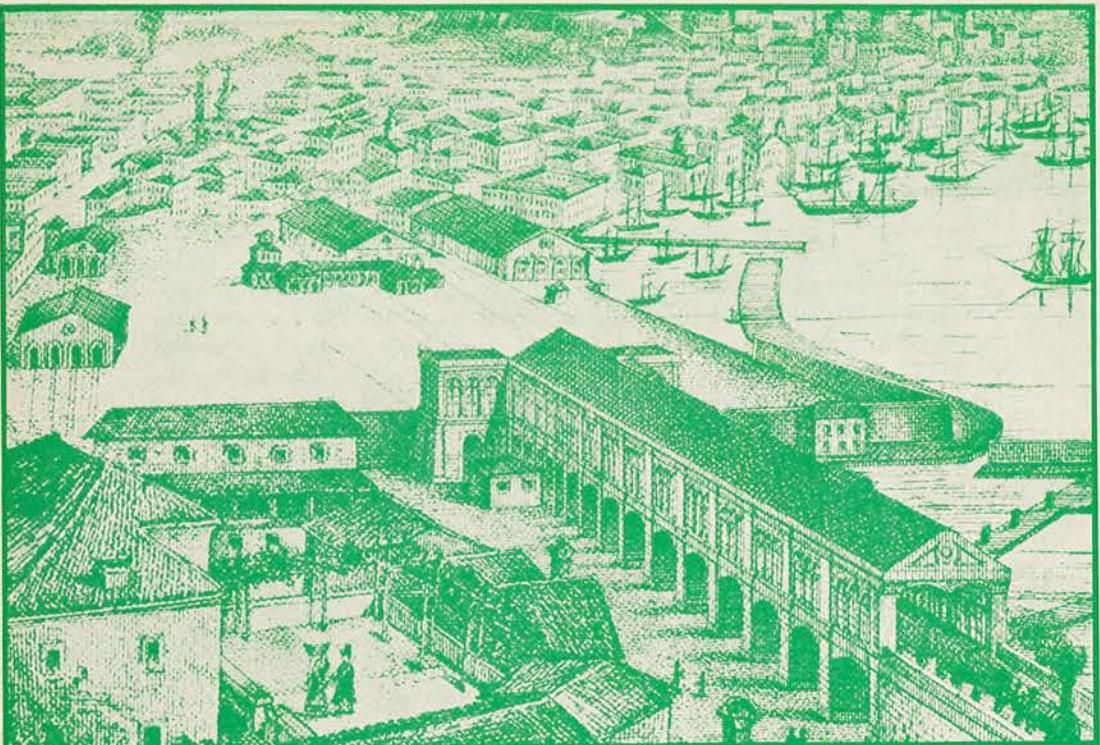

TRST — Od leta 1840 do 1856 so gradili prvo železniško progo. Ta je povezala Trst z Dunajem preko Ljubljane in Gradca. Na sliki je vidna prva tržaška železniška postaja. Kasneje so zasuli bližnjo morsko plitvino in so na njenem mestu zgradili Miramarski drevored in današnjo železniško postajo. Prvotno postajo pa so že v preteklem stoletju preuredili v stanovanjsko hišo, ki so jo lani porušili. V ozadju je terezijanska mestna četrta z obrežjem, ob katerem so bile zasidrane jadrnice in prvi parniki.

TRST — V prejšnjem stoletju se je v Trstu močno razvilo ladjedelstvo. Največji razvoj je dosegla ladjedelnica Sv. Marka. V tej so prvotno gradili na gredljih samo lesene jadrnice, kasneje pa so prešli na gradnjo železnih parnikov. Na sliki: ladjedelnica Sv. Marka leta 1860. V ozadju ulica Sv. Marka in cerkev pri Sv Jakobu.

TRST — Barkovlje v začetku našega stoletja.

TRST — Barkovlje leta 1856 z železniškim viaduktom. Takrat je prvič privozil vlak z Dunaja v Trst.

TRST — Katoliška cerkev pri Sv. Ivanu.
Dograjena je bila 1858. leta

TRST — Srbskopravoslavna cerkev
zgrajena 1868. leta. Posvečena je sv.
Spiridionu.

TRST — Judovsko svetišče zgrajeno
leta 1912.

TRST — Evangeljska cerkev
je bila zgrajena leta
1875.

TRST — Najstarejša cerkev v Trstu je
nekdanja rimska bazilika sv. Silvestra.
To cerkev je švicarska verska ločina
odkupila leta 1786 za 2120 forintov.

TRST — Grškopravoslavna cerkev Zgra-
jena leta 1787, je posvečena sv. Niko-
laju.

Ivan Matičič

Ilustr. Robert Hlavaty

So ljudje, ki gredo za zaslужkom v tujino. Rekli smo jim izseljenci. Gredo od doma, ali zdoma. Po tem smo skovali nov izraz: zdomci. Nekateri gredo od doma za krajši čas, nekateri za nekaj let, ali celo za zmeraj.

Moj starejši brat Matija je šel pred mnogimi leti od doma v Ameriko. V tistih časih je mnogo naših odhajalo za zaslужkom in kruhom tja čez širno morje. Ljudje so pravili, da je tam obljudljena dežela, kjer je dosti kruha in dolarjev. Že, že, a tam je bilo trpljenje. Moj brat se je tam pridružil množici, ki je čakala na zaslужek pred veliko tovarno, kjer so talili obrabljeno železo in izdelovali nove tirnice, nove vagone in druge železne dele.

Vsa ta množica čakajočih so bili sami zdomci iz raznih evropskih dežel. Noč so prespal pred tovarno, zjutraj pa so jih nekaj vzeli na delo. Z velikih kupov so nosili v tovarno obrabljeno železo, največ pa tirnic.

Po nekaj dnevih se je med srečneži znašel tudi moj brat Matija. Z nekim močnejšim fantom sta na ramenih nosila težke tirnice. Po enem tednu takega dela se ustavi delovodja, gleda Matijo in ga, seveda angleško, vpraša:

»Kaj pa je s teboj, fant, da si tako krvav po srajci?«

Matija ga nekoliko razume, sede, ki sezuje čižem in izlije iz njega — kri... Zatem sezuje še drugi čižem in tudi iz tega izlije kri, ki se mu je nakapljala s krvavih ram po vsem životu v čevlje...

Delovodja je ves iz sebe:

»Ja, ti ubogi revež, zate je to delo pretežko! Pojd z mano! Ti ne boš več opravljal tega dela!«

Prime ga za roko in odpelje v notranjost. Najprej ga spravi v kopalnico, zatem ga dodeli nekemu stroju, ki je vlival železne dele.

»Fant, oglej si, kako stroj teče. Strojnik te bo malo naučil, kako se stroju streže.«

Že po nekaj dneh prične fant pritiskati na gumbe — in stroj prične po malem gibati. Delovodja se večkrat ustavi tu in fanta opazuje, kako se prožno giba okoli stroja in kako ga strojnik uvaja v delovanje ulivalnika. Polagoma mu stroj prepusti in ulivalnik znova grmi, ropoče, uliva. Matija se smehlja, ne govori, zna le malo angleško. Le smehlja se. In delovodja se smehlja:

»Veš, Met, kar všeč si mi!«

Po enem letu reče fant:

»Veš, Met, v naši podružnici v tem in tem mestu bo treba nekaj strojev pregledati. Slabo delajo, površni strojniki so jih pokvarili!«

Matija — Met — samo prikima. Potem se odpeljeta z delovodjem tja. Tam reče delovodja strojnikom:

»Stroje ste mi zašuštrali, slabo ravnate z njimi. Tukaj sem pripeljal dobrega strokovnjaka, ki bo te stroje pregledal in po možnosti popravil. Met tukaj jih imaš te pohabljence!«

Met si ogleduje stroje, ki se leno pregibajo. Potem si zaviha rokave in se loti dela. Z obema rokama posega vanje, pretipava jih, kot zdravnik bolnika. Kleči zraven stroja, vstaja, drugega za drugim obuja v življenje. Strojniki debelo gledajo.

Delovodja veli strojnikom, naj delajo. Vsi stroji so popravljeni, gibljivi.

Delovodja potreplja strokovnjaka in reče:

»Met, dobro si se odrezal!«

Met se smehlja. In odpeljeta se spet v glavno tovarno.

Vlado Kogoj Ilustr. Robert Hlavaty

POP IN PUP

Pop in Pup sta psa plemenite pasme in res dobra prijatelja. Še kar pogostoma se srečujeta v mestnem vrtu. Tedaj prijateljsko kramljata med seboj. Seveda po pasje, pa saj je tako še najbolje, ju vsaj nihče ne razume.

Pred dnevi je Pop rekel Pupu:

»Kajne Pup, da je najina dlaka res lepa in dolga? To je sicer včasih malo nerodno, ker bi se tudi midva tu pa tam rada povaljala v prahu. Še slabše pa bi bilo, če bi se valjala v blatu. Si misliš, kaj bi bilo z najino dlako in kaj z najino lepoto?«

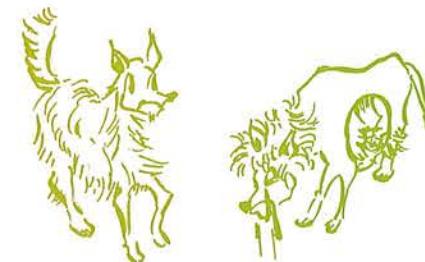
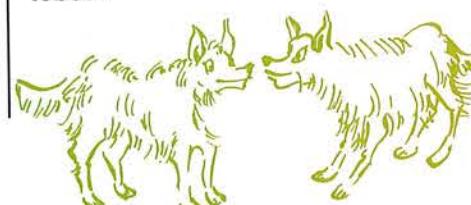
»Tako je, dragi Pop! Nikdar ne smeva pozabiti, da je lepota le lepota in zanjo radi prenašamo še takoj dolgo dlako.«

Nekaj dni potem je Pop v parku zagledal nekakšnega dozdevnega leva. Na koncu repa je imel čop dlake, in ko je bolje pogledal, je opazil, da ima prav take čope na glavi, na vratu in na nogah. Pop je gledal in gledal in obenem mislil, zakaj Pupa tako dolgo ni na spregled, da bi mu pokazal to čudo.

Pop se je potem opogumil in se približal dozdevnemu levu. Tedaj je opazil, da ima ta »lev« vse solzne oči, ta čudna žival pa je vzdihnila:

»Pop! Kaj me res ne poznaš več? Saj sem vendor Pup!«

»Pup? Glas je res tvoj. Pup! Oj, ti moj ubogi Pup, kaj so naredili iz tebe?«

Pup je vzdihnil:

»Tako je hotela moja gospodinja!«

»In je nisi mogel ugrizniti?«, je zagodrnjal Pop. »Le kako je mogla narediti kaj takega? Daj ji vsaj razmeti, naj ti ostriže še tiste čope dlake, ki ti jih je pustila. Boš vsaj bolj podoben ostalim psom, pa čeprav so neplemenite pasme. Vsaj ne boš izgledal, kakor nekakšna šema. Ooj, ti moj ubogi Pup!«

In oba pasja prijatelja sta bila takoj žalostna, da so se jima zasolzile oči in sta začela kar po pasje jokati.

Šolariji pišejo

FAŠISTIČNI NAPAD NA NAŠO SOLO

V nedeljo zjutraj smo brez skrb spali, saj nam ni bilo treba v šolo. Naenkrat zazvoni telefon. Mama je dvignila slušalko. Bil je dedek, ki je povedal, da so prejšnji večer, okrog desetih, fašisti položili v vežo naše telovadnice temporirano bombo. To je slišal v radijskih poročilih. Z očetom, mamo in sestro smo nameravali na izlet v Furlanijo, a spremenili smo spored in odšli v šolo. Gospod hišnik nam je odprl vrata na dvorišče. Povedal je, da je takoj po eksploziji telefoniral na policijo. Videla sem pravo razdejanje. V tistem trenutku mi je bilo tesno pri srcu. Tiho smo odšli domov. Popoldne je mama telefonirala nekaterim mojim sošolcem in povedala, da se v pondeljek zjutraj zberemo pred šolo in da bo povorka. Res smo se naslednjega dne zbrali pred našo šolo. Ko smo bili tam vsi, smo se združili in odšli v povorki. Vse jutro je deževalo. V povorki smo bili z dežniki, toda dežja se nismo ustrašili. Bilo nas je mnogo. Nam se je pridružila tudi povorka študentov z Garibaldijevega trga, ki so prišli k Sv. Ivanu. Ko smo se vrnili, so govorniki na šolskem dvorišču govorili o atentatu. Na koncu je gospod ravnatelj izrazil željo, da bi vsako leto 27. aprila na dan atentata šli v Rižarno.

Martina Slokar
4. r. SV. IVAN

V RIŽARNI

Nekaj razredov osnovne šole se je včeraj zbralo in skupno z ravnateljem odšlo na ogled Rižarne. Leta 1905 so res postavili tovarno za luščenje riža. Po prvi sve-

tovni vojni je bila tovarna zapuščena in dolgo let je niso uporabljali. Ko so nacisti ugotovili, da je poslopje v dobrem stanju, so ga v drugi svetovni vojni spremenili v taborišče, tovarniško peč pa v krematorij. Leta 1944 so peč prvič uporabili v te zloglasne namene. Novinar Bubnič nam je z grenkobo v srcu pripovedoval, kar je sam videl in doživel. Zelo so me prizadele celice in napisni na lesnih vratih. Gospod katehet nam je pokazal kapelico, ki je polnoma prazna, da lahko ljudje različnih veroizpovedi in narodnosti opravijo tu svoje obrede.

Martina Kafol
4. r. SV. IVAN

BILI SMO V RIŽARNI

Pravzaprav bi morali iti v Rižarno v pondeljek, ampak zaradi nenadnega fašističnega napada na našo šolo, smo izlet prestavili na torek. Peti, četrtni, tretji in drugi razred, smo se odpeljali do Rižarne. Tam nam je gospod ravnatelj predstavil gospoda, ki je veliko vedel o Rižarni. Povedal nam je kako je nastala, kako so jo Nemci preuredili v zapore in kako so tam ujetnike mučili. Skoraj vsak učneec je imel nekaj rož, ki smo jih položili na pograde v celicah. Imel sem kratek govor, v katerem, sem omenil, kako smo fašistom odgovorili s cvetjem in ne kakor oni z bombo na naši šoli.

V celicah je bilo marsikaj takega, kar je kazalo na to, kako so v njih trpeli ujetniki. Na dvorišču je zelo lep in visok spomenik, ki spominja na tovarniški dimnik. Na tleh so obrisi velike peči, v kateri so kruti Nemci sezigali trupla. Ko pa so se

morali umakniti so peč razstrelili. Ves čas sem mislil, kako bi bilo, če bi bil jaz eden izmed tistih nacističnih žrtev in bi me vrgli v tisto peč, tako da bi starši in sorodniki ne vedeli, kje sem. Zares strašno!

Kajetan Kravos
4. r. SV. IVAN

OBISK RIŽARNE IN ŠOLE PRI SV. IVANU

Druga svetovna vojna je bila zelo kruta, posebno za tiste, ki so jo preživljali v kakšnem taborišču. Tedaj so na svetu vladali fašisti in nacisti. Hoteli so zavzeti ves svet in ga spremeniti v diktaturo. Zapisirali so ljudi, jih mučili, trpinčili in sežigali v krematorijskih pečeh. Mnogo ljudi je pomrlo tudi v taboriščih, ker jim okupator ni dajal hrane.

Da bi vsaj malo spoznali krutost okupatorja, smo se danes z učiteljico odpravili v Rižarno. Tam so med drugo svetovno vojno zapirali in sežigali ljudi. Ko smo prišli tja, smo najprej zagledali visoko obzidje. Vstopili smo in najprej položili rože za padle v Rižarni. Potem smo se odpravili do kapelice Tam nam je čuvaj povedal, da je bil na tistem mestu prostor za tanke in kamione, s katerimi so vozili ujetnike v Rižarno. Šli smo potem na mesto, kjer je bila nekoč krematorijska peč. Ujetnika so najprej nacisti odvlekli v posebno celico, kjer ga je esesovec udaril po glavi, da je padel v omotico, nato so ga po dolgi cevi spustili naravnost v peči. Videli smo tudi prostor, kjer je nekoč stal visok dimnik. Kjer je nekoč stala peč pa so danes le kovinske plošče, ker so Nemci pred odhodom vse minirali. Ogledali smo si potem celice. V prostoru enega metra in pol dolžine in enega metra širine, je bilo zaprtih 6 do 7 ljudi. Tam so esesovci imeli tudi dve mučilnici. V notranosti sta bili preplečeni z žametom, da se ne bi od zunaj slišalo kričanje. Ogledali smo si torej Rižarno, ker pa so fašisti pred dnevi izvedli bombni atentat na šolo pri Sv. Ivanu, smo sklenili, da si gremo ogledati tudi to razdejanje.

Že od daleč smo zagledali okna brez šip. Tedaj je prišel tudi gospod ravnatelj in nam povedal, kako je bilo tisto noč. Bomba je tehtala dva kilograma in je imela veliko moč. Gospod ravnatelj nam je pokazal, da je sila eksplozije vrgla drobce vsepovsod in poškodovala zidove sosednjih stavb. Bila pa je sreča, da ni bilo nobenega učenca v šoli. Doslej so atentatorji še neznani, a upamo, da jih bo policija kmalu izsledila.

Aljoša Kosor
5. r. ROJAN

PARTIZANI

Pred leti je bila pri nas vojna. Partizani so se borili proti fašistom in Nemcem. Tudi naši ljudi je bilo precej pri partizanih. Dosti jih je tudi padlo. Matere z otroki so se skrivale po jamah. Ženske so nosile skrivaj hrano partizanom.

Nemci so sežigali vasi in mesta. Pri nas so metali bombe. Vojna je trajala pet let. Končala se je 1. maja 1945. Pri partizanih je bilo mnogo ljudi lačnih. Upamo, da ne bo več vojne in bo vedno mir na svetu.

Emanuela Prašelj
4. r. BOLJUNEC

Partizani so bili borci, ki niso bili v redni vojski, ampak so se bojevali posamezno ali v skupinah. Ko je sovražnik zasedel naše kraje, so mnogi možje odšli v partizane. Skrivali so se v gozdovih in jamah. Mnogokrat so sovražnika pregnali. Mnogi so tudi padli.

Partizani so se bojevali proti sovražniku, da bi osvobodili domovino in nam izbolevali srečnejše življenje. Mnogi ljudje so pomagali partizanom tako, da so jim nosili hrano in novice o sovražniku.

Tudi moj dedek je bil pri partizanih.

Damjana Ota
4. r. BOLJUNEC

Ker so Nemci zasedli našo zemljo, smo se začeli Slovenci boriti proti njim. Možje so šli v gozdove. Tam so nastajale partizanske čete. Bojevali so se za zemljo in za svobodo. Med vojno so morali vsi otroci hoditi v italijanske šole, ker so fašisti ukinili slovenske. Pri partizanih je bil tudi dedek. Ubili so ga leta 1943, ker ga je nekdo izdal. Pokopan je blizu Vipave. Imel je 41 let. Babica ima še njegovo kapo.

Nataša Kalin
4. r. BOLJUNEC

MOJ OČKA JE BIL PARTIZAN

Moj očka je bil pri partizanih. Bil je leto dni v Jugoslaviji, v Sloveniji in v Beli krajini. Partizani so se borili za slovenski narod in proti fašizmu. Skrivali so se v gozdovih in po hribih. Spali so pod smrekami in v šotorih. Trpeli so zaradi mrzja in lakote. Partizani so osvobodili Jugoslavijo in Primorje. Darja Sancin

4. r. BOLJUNEC

Moj oče je bil partizan. Hodili so in spali v gozdovih. Peli so in korakali. Nekega dne so jih napadli Nemci. Nekatere so pobili, druge pa odpeljali v zapor. Oče se je rešil, a ko je hotel domov, so ga na poti ulovili Nemci in ga peljali v zapor. Ker je bil ranjen, ga je zdravila zdravnica. V zaporu je bila hrana slaba in dobival jo je le tisti, ki je imel posodo, ostali pa ne.

Nekega dne je spet prišla zdravnica in oče je šel kar za njo. Znašel se je na prostem in pobegnil. Potem je prišel domov in od tedaj se je skrival po jamah.

Rozana Klun
4. r. BOLJUNEC

MOJ DEDEK PARTIZAN

V času vojne je bilo zelo slabo. Moj dedek je bil pri partizanih v Jugoslaviji. Borili so se in skrivali po gozdovih. Napadali so Nemci. Nekaterih ni bilo več domov. V gozdovih je dedek videl mnogo mrtvih in ranjenih vojakov. Partizani so mnogo pretrpeli. Mučila sta jih lakota in mraz. Moja mamica in očka pravita, da med vojnisti nista imela hrane in pač vsega tega, kar imamo mi sedaj.

Sabina Germani
4. r. BOLJUNEC

Že mnogo let je minilo, odkar se je končala druga svetovna vojna. Moj dedek pa še vedno pripoveduje, kako je bilo takrat, ko je bil v partizanih. Mi ga zelo radi poslušamo. Njegove dogodivščine se nam zdijo prave žalostne pravljice. Pravi nam o svojih prijateljih in znancih, ki so padli v boju, ali pa so jih nacisti odpeljali. Tedaj ima vedno solzne oči. Seveda tudi mi z njim. Ceprav jaz ne vem nič o vojni, razen tega, kar mi dedek pripoveduje, si predstavljam, kako je bilo v tistih časih strašno. Hvaležni moramo biti našim dedom, da so nam s svojimi velikimi žrtvami priborili lepo življenje in svobodo.

Eleonora Kocijančič
4. r. BOLJUNEC

Kakor mnogi drugi je tudi moj dedek bil partizan. Bil je v peti Prekomorski brigadi, ki je bila ustanovljena v Italiji. Izkrical se je v Dalmaciji. Udeležil se je bitke pri Kninu in nadaljeval borbo po vsej deželi Like. Premestili so ga potem v štab četrte Armije, ki se je bojevala v Hrvatskem primorju in prišla preko Reke v Trst. Po dveh letih se je srečno vrnil domov.

Enij Zobec
4. r. BOLJUNEC

Leta 1943 je bila vojna. Naši dedki, striči in očetje so bili partizani. Tudi moj dedek je bil partizan. Bil je kuhar, a večkrat ni imel kaj kuhati. Večkrat je bil tudi na straži, in pazil, da jih ne bi zasačil sovražnik. Nemci in fašisti so partizane večkrat napadali. Mnogi so tudi padli, nekateri pa so bili ranjeni. Po naših vaseh so partizanom pomagali vaščani, ki so jim nosili hrano. Tudi otroci so pomagali partizanom. Nabirali so zdravilna zelišča. Partizani so bili v gozdovih. Spali so na prostem, v snegu ali v dežju. Življenje je bilo tedaj

zelo težko. Večkrat so bili bolj lačni kot siti. Končno so zmagali. Priborili so nam svobodo. Hvaležni smo jim, da lahko živimo svobodno in da govorimo naš slovenski jezik.

Pavel Starec
4. r. BOLJUNEC

Moj dedek je šel v partizane leta 1943. Tudi pri nas so bili partizani. Partizani so bili naši zavedni ljudje, ki so napadali okupatorja. Nemci in fašisti so mučili in pobijali naše ljudi. Moj dedek in drugi partizani so se borili proti Nemcem in fašistom. Najraje so se zadrževali v gozdovih. Oboroženi so bili s puškami in mitraljezji. Bili so slabo oblečeni. Trpeli so glad in mraz, zaradi tega so se morali hraniti celo s koreninicami in živalmi. Moj dedek se je boril v Dalmaciji in je tam tudi umrl. Zato moramo biti danes mi ponosni na vse partizane, tudi na tiste, katerih ni več med nami. Zato se spominjamo nanje, kadar obiskujemo spomenike. Po končani vojni vsi mirno živimo.

Darij Zobec
4. r. BOLJUNEC

SPOMENIK PADLIM

Kmalu po vojni so naši dedki sklenili postaviti spomenike padlim borcem. V naši vasi je padlo 14 partizanov, trije so padli kot talci, pet pa je pogrešanih. Zato so jim na koncu vasi postavili lep spomenik. Okoli spomenika so nasadili cvetje in ciprese. Naši očetje skrbijo, da je spomenik vedno lep, žene pa zalivajo cvetje.

Marina Alberti
4. r. BOLJUNEC

ZLATA LADJA

Zlata ladja
k nam prihaja.
Rada bi se z njo peljala.
Z njo bi potovala,
da bi svet spoznala!
Če bi ladja iz cekinov bila,
bi kraljica jaz postala.

Danijela Vodopivec
3. r. REPENTABOR

OJ, TI PUST!

Pust, oj, ti pust, kako si vesel,
otrokom maske si odel.
Eden veselo skače,
eden nosi raztrgane hlače.
Vsi smo veseli,
po vasi hiteli,
polne košare vsi smo imeli.
Pust, oj, ti pust, zares si vesel!
Mlado in staro
pritegnil si v veselo zabavo!

Pavel Calzi
4. r. REPENTABOR

VELIKONOČNI OBICAJI IN NAVADE

Velikonočni običaji in navade niso v vseh vaseh enaki. V soboto mama speče potico in še kaj drugega. Potem mi otroci nesemo vsega malo k blagoslovu. Na veliko soboto mama barva pirhe in kuha kosilo za nedeljo. Na Veliko noč zjutraj pospijemo kavo s slaščicami. Potem se odpravimo k maši, še prej pa malicamo kuhanino šunko in pijemo teran. Po maši gremo domov na kosilo. Na mizi so boljše jedi kot sicer. Potem pridejo k nam tete in strici in prinesajo velikonočna jajca, v katerih so presenečenja. V veseli družbi se igramo do poznega večera. Velikonočni ponedeljek pa izkoristimo za krajši izlet.

Taki so sedaj običaji. Moja mama mi priopoveduje, da je bilo v njenih mladih letih več velikonočnih običajev. Med temi je bil tudi ta, da so otroci tri tedne pred veliko nočjo posejali v cvetlične lončke pšenico in jo postavili v temen prostor. Moja mama je cvetlični lonček postavljala v krušno peč, ga vsak dan zalivala, da je pšenica lepo zrasla. Na veliko sredo so otroci lončke s pšenico, ki je bila bela, nesli v cerkev in jih postavljali pred božji grob. Dečki pa so imeli tudi drugo delo. Pripravljali so si lesene »drdrače«, s katerimi so na veliki četrtek oznanjali poldne. To so delali tudi na veliki petek in veliko soboto.

Takih običajev je bilo nekoč mnogo, škoda, da gredo vsako leto bolj v pozaboj.

Suzana Škabar
4. r. REPENTABOR

Za Veliko noč imamo navado barvati jajca in kuhati pršut. Naše mamice in babice že na veliki petek pripravljajo orehe, rožne in razne druge stvari za potico. Ko so potice in pince pečene, jih zavijejo v beli prti in jih nesejo blagoslovit. Nekateri kuhači tudi živco. Meni živca zelo ugaja. Mamica je ni skuhala, ker je bila preveč za poslena, zato sem komaj čakala, da gremo k babici, kjer sem se je najedla. Otroci se veselimo Velike noči, ker dobimo pirhe. Običaj je tudi, da nam mamice za Veliko noč kaj kupijo, na primer čevlje, nogavice in podobno. Ko sem bila še majhna, sem se zelo veselila velikonočnih praznikov zaradi pirhov in čokoladnih jajc. Sedaj pa me to ne zanima več. Vseeno moji strici in tete niso pozabili name in so mi prinesli pirhe in čokoladna jajca.

Na veliko noč po maši smo pri kosilu jedli pršut. Ravno tedaj je prišel stric in mi prinesel veliko jajce. Mama je rekla, da tega ne bi bilo treba, ker sem že velika. Stric pa je rekel, da navada je pač na-

vada. Potem je prišel bratranec in tudi on je prinesel veliko jajce, njegov očka pa je prinesel steklenico terana. Bil je zelo dober. Tako smo lepo skupno s sorodniki preživeli Veliko noč.

Ines Škabar
4. r. REPENTABOR

VELIKONOČNE NAVADE V LONJERJU

V starih časih so bili ljudje v Lonjerju precej verni. Držali so se starih navad. Mamice in babice so pekle potice in pince, terkuhale »žuco«. Ti običaji so ostali še danes. Takrat so doma redili prašiče, zato da so imeli pršut, ki so ga kuhalili in je vsa družina jedla domačo hrano. Danes pa moramo pršut kupiti, ker prašičev nimamo. V velikem tednu so starejši ljudje učili otroke moliti in jih navajali pridnosti. Tri dni niso zvonili zvonovi, zato so očetje svojim otrokom delali velike raglje »drle«, s katerimi so otroci drdrali namesto zvonjenja zvonov. Ta navada se je sedaj izgubila. Na veliki petek ni noben kmet šel na njivo delat. Tisti dan je bil postni dan.

Po starem običaju so žene v nedeljo zjutraj nesle blagoslovit velikonočne jedi. V prtič so gospodinje zavile kos potice, košček hrena, pršut in pirhe. Ko so prišle domov, so pogrnile mizo in postavile nanjo blagoslovljene jedi ter šle budit ostale družinske člane. Vsak je pojedel pirh, kos potice in pol krožnika »žuce«. Lupine blagoslovljenih pirhov so vrgle gospodinje v ogenj. Vsi ostali so se odpravili k slovenski velikonočni maši. Tisti dan so spet začeli zvoniti zvonovi. Na vsaki mizi je pri kosilu dišala jagnjetina, kar je pomenilo, da je v vsaki hiši Kristus. Ti običaji so se ohranili še danes. Mi smo se doma vsi držali starih običajev.

Gianni Pecchiar
5. r. KATINARA

V GOZDU

Večkrat grem s sorodniki v gozd. Tam skačemo, se igramo in skrivamo, vendar ne uničujemo rastlin in dreves, ne razdramo gnezde, ne lovimo pticev in raznih živalic.

Nekega poletnega jutra me je oče poklical in rekel: »Pojdova v gozd! Mamica in bratec še spita, zato pohiti, a tihom, da ju ne zbudis, kajti morava pravočasno priti domov. Takrat bosta mamica in bratec že pripravljeni, da gremo k morju. Imava dve uri časa.« Pripravila sva vedro vode, nekaj soli, vrečko orehov in šla. Bil je blažen mir. Sonce je komaj vzhajalo. Midva sva hodila po gozdu in se ozirala naokrog. Naenkrat sem obstala in šepnila očetu:

Meta Rainer
Ilustr. Leon Koporc

PSST!

Mičica prstek na ustih drži:
psst! da se punčka iz cunj ne zбудi!
V posteljco jo položila je,
prav do vratu jo pokrila je,
potlej še sama zaprla oči
in dvoje srečnih punčk zdaj spi...
Psst!

»Oče, kaj je tam gori? Ali se ti ne zdi, da je veveričje gnezdo?« Pogledala sva bolje in res, na visokem in koštem hrasstu je bilo veveričje gnezdo. Stari veveci sta naju zapazili in začeli nemirno skakati okrog gnezda. Z očetom sva se skrila za bor in opazovala ta nemir. Dve mladi veverički, debelušni in radovedni sta priskakljali iz gnezda, tretja pa se je bala. Takrat sem pod hrast vrgla orehe. Veveričke so prišle in jih odnesle. Z očetom sva šla dalje. Kmalu sva dospela do jase, kjer so se mirno pasle srne. Dala sva jim vode in soli ter odšla. Doma sta naju že čakala mamica in bratec.

Damjana Kralj
5. r. NABREŽINA

MOJA MUCKA

Zelo sem si želel mucko. Končno sem jo dobil. Moja prva skrb je bila, kako jo bom klical. Ko sem se mučil in našel tri ali štiri imena, sem zvedel, da se mucka imenuje Piki. To pa zaradi tega, ker ima črno piko na levi šapici. Moja muca je zelo lepa, pridna in brihtna. In seveda tudi zelo poredna. Če je kaj dobrega v kuhijni, se takoj prikaže. Nekoč sem jo zasačil, da je s tačko jemala meso iz juhe, ki se je kuhalila na štedilniku. Najbolj čudno pa je, da moja Piki rada gleda televizijo, zlasti če se prikažejo ptički ali ribice. Strmi v televizor, se pripravi za naskok in se zdi, da bo zdaj, zdaj skočila nanje. Zna biti tudi zelo srčkana. Kadar zvečer sedimo z mamico in očkom, mi skoči v naročje, se zvije v klobčič in začne presti.

Zelo rad jo imam, zato jo pritiskam k sebi, ona pa mi grize uhlje. Če bo Piki pridna, sm ji obljudil, da ji bom priskrbel še eno muckico, da bo imela družbo.

Sandi Slama
2. r. ROJAN

HUDOBNA ČAROVNICA

Živila je hudobna čaravnica, ki je vse začarala. Nekoč je k njej prišel zajček in rekel: »Dober dan ženica, prinesel sem vam denar!« »Kar pridi k meni,« je rekla čaravnica, »in mi ga izroči! Jaz ne morem hoditi.« In zajček je dal denar čaravnici, ta pa ga je spremenila v raco.

Potem je prišla srnica in prinesla obliko, ki ji ni bila prav. Izročila je obliko čaravnici in rekel: »To sem prinesla za vas, ker meni ni prav.« Čaravnica se je zahvalila in potem rekel: »Moram te začarati! Srnica se je ustrašila in hotela zbežati, a hudobna čaravnica jo je že spremenila v miš. In vsakogar, ki je prišel k čaravnici, je spremenila v živalico.

Tatjana Crismancich
1. r. BAZOVICA

ONESNAŽENO MORJE

23. marca ponosni se je s panamske ladje »Tide Crown« zlila nafta. Ladja je bila zasidrana ob naftovodnem pomolu v Miljskem zalivu. Prepeljala je 100 tisoč ton naft, v morje pa se je izlilo približno 100 ton. Nafta je onesnažila morje in naredila veliko škodo. Tudi ribiči imajo veliko škodo s tem.

26. marca smo si šli ogledat umazano morje v Milje. Na gladini je plavala plast goste tekočine. Ob vhodu v portič je bila

smetarska barka. Delavci so čistili vodo. Kamnit portič je bil ves umazan in širil se je velik smrad. Učiteljica je zaprosila delavca, da je napolnil steklenico z umazano vodo. Zajel je le malo in kar je bilo v steklenici, je bila sama nafta. Učiteljica nam je povedala, da se take nezgode vedno pogosteje ponavljajo tudi v drugih krajih.

Mi otroci se poleti želimo kopati brez strahu pred zastrupitvijo. Želimo tudi, da se ohranijo ribice, alge in druge morske rastline. Zato starši in prijatelji, pomagajte nam ohraniti čisto naravo.

Učenke in učenci
osn. š. RICMANJE

V SOBOTAH POPOLDNE

V sobotah popoldne hodim večkrat s prijateljem Petrom v Marijin dom. Tja prihaja tudi mnogo drugih otrok. Vsako soboto je filmska predstava. Pred predstavo igramo nogomet. Večkrat igram vratarja, ali branilca. Tudi moj prijatelj Peter večkrat igra v vratih, včasih pa igra napadalca. Kadar sem jaz za vratarja, včasih dobro branim, včasih pa me tudi presenetijo z golom. Ko nasprotniki dosežejo gol, se vsi jezijo name. V Marijinem domu mi je zelo všeč.

Darko Bradassi
2. r. ROJAN

KAKO SE IGRAM

Včeraj sem šel na nogometno igrišče. Tam sta bila Bor in Marjan. Igrali smo se z žogo. Ob štirih me je poklicala mama, da bi napisal nalogo. Ob petih sem šel z dedkom v kino. Gledal sem lep film. Domov sva prišla pozno.

David Čok
2. r. KATINARA

Na SPREHODU

Danes smo šli na sprehod. Videli smo mlado, svetlo travo. Našli smo vijolice. Potem smo se vrnili v šolo. V šoli smo risali voščilne razglednice. Učiteljica jih bo poslala na radio.

David Gregori
2. r. KATINARA

Šli smo na sprehod. Na zelenem travniku smo nabirali marjetice in vijolice. Tekali smo po travniku. Potem smo se vrnili v razred.

Tanja Gombač
2. r. KATINARA

V DEŽELI JE POMLAD

V deželi je prišla vigred. Drevesa je okrasila s cvetjem in razcvetela cvetice. Vse je odela v pomladansko odejo. V gozdu slišimo nešteto glasov ptičev, živali, žuželk in vetrna. Lastovke niso še prišle, a druge ptice so že pri nas: lisčki, kukavice, slavci, ščinkavci in drugi. Kmetje ima-

jo na njivah vse polno dela. Kopajo, sejejo, trte obrezujejo in podobno. Bliža se tudi konec šole in kmalu bo prišlo poletje.

Katja Starc
5. r. PROSEK

ČLOVEK UNIČUJE NARAVO

Človek ne varuje dovolj narave. O tem smo mnogo govorili v šoli. Prejšnji teden smo počistili dvorišče pred šolo. Ko prihajajo Tržačani na pik-nik, puščajo odpadke kar na travnikih. Tudi cigaretne ogorke mečejo kar na tla, da nastane požar in zgorig cel gozd. V Trstu je pred kratkim tanker spustil sto ton nafte v morje. Varovati moramo naravo, če nočemo, da bo umrla.

Igor Milič
3. r. ZGONIK

NAŠE OZEMLJE

Ves teden že govorimo o našem ozemlju. Takoj v začetku smo naše ozemlje narisali na veliko polo papirja. Zemljevid smo obesili na steno. Vsako občino smo prebarvali z drugo barvo. Tržaško ozemlje ima šest občin. Na eni strani meji naše ozemlje z Jugoslavijo, na drugi z morjem. Včeraj nam je gospod Danev pokazal zelo lepe diaforezitive o našem Krasu. Videli smo vse naše vasi od Doline do Devina in lepe kraške motive.

Darja Samar
3. r. ZGONIK

POTI IN CESTE

V naših občinih je mnogo vasi. Vasi so povezane s cestami. Skoraj vse ceste so asfaltirane in peljejo povsod. Poti, ki peljejo na polja, niso asfaltirane. Ceste asfaltirajo delavci in zdaj asfaltirajo cesto pred šolo. V naših vaseh so ceste ozke. Na teh cestah je promet zelo nevaren. Avtomobili po naših cestah drvijo, zato morajo otroci na cesti zelo paziti, ker je nevarno. V Gabrovcu se je že zgodila nesreča. Ceste so koristne.

Mirjam Rebula
3. r. ZGONIK

MOJ ROJSTNI DAN

V soboto je bil moj rojstni dan. Imela sem devet let. Pri meni je bilo mnogo otrok. Mama in nona sta napravila vsaka po eno torto. Za darilo sem dobila punčko in oblekce zanjo. Dobila sem tudi majico in sunčnič ter dva para hlač.

Na eni torti je bila čokolada, na eni pa krema. Za darilo sem dobila tudi sladkorčke in knjigo. Po zakuski so šli vsi domov.

Sabrina Ferluga
3. r. ZGONIK

DAN ŠOLSKEGA PATRONATA

Včeraj je bil dan šolskega patronata. Ko smo prišli v šolo, smo najprej šli k velikonočni maši. Po maši smo se vrnili v šolo,

kjer nas je čakal gospod Bonifacio, ki je že imel pripravljen film. Predno se je začela filmska predstava, nam je gospod učitelj razložil pomen in delo šolskega patronata. Povedal je tudi, kako patronat pomaga revnejšim učencem. Začela se je potem filmska predstava. V odmoru smo dobili malico in oranžado. Po malici se je film nadaljeval in nam je bil všeč. Preživel smo prav lep dan.

Lucijan Colja
3. r. ZGONIK

SARA DAVIS

Pri zgodovini smo se učili, kdo je bila Sara Davis. Zvedeli smo, da je bila Angležinja. Njen oče se je imenoval John in njena mama je bila Annie. Imela je še dva brata in dve sestri. V družini so bili zelo bogati. Sari so umrli starši, brata in obe sestri. Ostala je sama. Z denarjem, ki ga je imela, je pomagala revežem. Kadar so trkali na njena vrata, jih je lepo sprejela. Denaro je podpirala tudi cerkev in Rojanu. Denar je dala tudi za gradnjo osnovne šole in za tržnico. Zapustila je občini vse svoje imetje in tudi hišo, v kateri je bivala. Njena hiša je sedaj »Ricreator« za italijanske otroke. Bivala je v ulici Cordonari.

Tamara Pahor, Barbara Pisani, Martina Armani, Marčelo Ukmar, Tatjana Zaccaria, Erika Ferfolja, Aljoša Gašperlin, Igor Meden, Aleksander Semen, Štefan Bembi, Aleksander Beltram, Katja Palčič
3. r. ROJAN

ROJANSKA CERKEV

Rojanska cerkev je bila zgrajena leta 1862. Dolga je 49 metrov, široka 29 in visoka 18 brez zvonika. Njen župnik je bil Slovensec Černe. Ko so cerkev zgradili, so bili okoli nje vinogradi, v njeni bližini pa moreje. V šoli imamo tudi slike.

Do leta 1900 so imeli v cerkvi samo slovenske pridige, potem so bile pridige dvojezične in za časa fašizma samo italijanske. Duhovniki so pridigali na prižnici. Sedaj pridigajo pri oltarju, ker imajo mikrofon. V cerkvi so pokopani njeni dobrotniki. Pri oltarju so leseni stoli. Na teh so sedeli gospodje in dobrotniki cerkve, ko so poslušali mašo. Na teh stolih so sedeli tudi predstavniki občine. Cerkev je posvečena dvema svetnikoma: sv. Mohorju in sv. Fortunatu. Sedanji župnik se imenuje Štefan Sissot.

Edi Dreossi
3. r. ROJAN

KJE BI RADI ŽIVELI

Rada bi živila v gozdu v veliki hišici ob morju. Rada bi imela svoje prijatelje, da bi

se z njimi igrala. Hišo bi hotela imeti tako veliko, da bi v slučaju slabega vremena prijetje povabila noter in bi tam tudi spali. Rada bi živila zraven morja. Ampak mi sami si delamo škodo. Vsa umazanija, pralni praški in odpadki stečejo v morje in ga tako osnesnašajo. Poleti se hodimo kopat in tedaj dobimo razne kožne in druge bolezni. Mi ne okužimo samo morja, ampak tudi rastline in zrak. Zato tudi če bi imela tisto hišico, ne bi bila vesela, če bi bila morje in zrak okužena.

Jasna Tomšič
3. r. DONADONI

Na počitnicah sem bil v Črnom Vrhu nad Idrijo. Tam bi rad živel, ker je pozimi sneg. Takrat je bilo mnogo snega. Rad sem se smučal in sankal, se kepal in zidal igloo. Zjutraj sem skupaj z otroci iz Črnega Vrha hodil na smučarski tečaj. Po tečaju so me prijatelji povabili v šolo na čaj. V vasi je zelo lepo, zato bi rad tam živel.

Igor Gombač
3. r. DONADONI

Rada bi živila z družino v prostornem vrtu z ribnikom, kjer bi bile ribice in labodi. Zraven bi bili še vrtljak, gugalica in druge zabavne igre. Sredi vrta bi rada imela ploščad, kamor bi v popoldnevih vabila prijateljice na kotalkanje. Zraven bi stala hišica z lesenim balkonom in rožicami na oknih. Ob njej bi stala okrogla mizica, kjer bi z bratom pisala naloge. Skratka, iz tega spisa se mi zdi, da bi bila rada lastnica vile Revoltella.

Darja Bertocchi
3. r. DONADONI

POMLAD

V soboto smo bili z učiteljico v parku Revoltella. Pomladanske cvetice so lepo cvetale: trobentice, vijolice in marjetice. Pomlad ni še prava, a si lahko predstavljamo, da je že, ko opazujemo cvetice. V parku Revoltella smo uživali tudi lep razgled. Videli smo del mesta, zadaj pa Kras in morje. Otrok je bilo malo, ker so bili vši v šoli. Malo smo se tam igrali, potem nam je učiteljica brala grške bajke. Videli smo veveričko. Ta je zelo urna in je nismo mogli uloviti. Vrtnarji so čistili in pripravljali za nove nasade. Ves park se bo tako prav kmalu oblekel v pomladansko obleko.

Erika Košuta
3. r. DONADONI

Od doma do šole sem bila vesela, ker nam je učiteljica obljudila, da nas bo peljala na pomladanski izlet. V šoli smo odložili torbe, se spet oblekli in odšli do avtobusnega postajališča. Po poti smo de-

Započmo veselo

Stana Vinšek

MIRNO

DEŽEK

FRANJO LUŽEVČ

Dežek pada, dežek pada, ro_sno se blesti li_vada; kakor solze iz o_če_sa, bi_se_ri pol_ze zdre_ve_sa, bi_se_ri pol_ze zdre_ve_sa.

Dežek pada, vse zalije, vse osveži, vse izmije. Padaj dežek mi v srce, da mi ohladiš gorje.

Dežek pada, ponehava. Milo zadehti narava in še lepše vse priklike, ko nam zopet sonce sije.

Iali tudi neumnosti. Avtobus je bil poln, da učiteljica ni mogla kupiti kart. Na naslednji postaji pa se je avtobus izpraznil in lahko sem sedla k oknu ter gledala med hišami drevesa v cvetju. Videla sem tudi lepe rumeno cvetoče grme. Ko smo izstorpili, nas je učiteljica po pločniku odpeljala v park, v katerem je bilo vse polno spomladanskih cvetov. Tam smo se tudi igrali. Največ veselja smo imeli z gugalnicami. Potem pa smo bili utrujeni in smo posedli po klopek. Vsi smo si bili edini v spoznanju, da je pomlad res lepo.

Milena Jovanovska
3. r. DONADONI

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK

Moj najljubši kotiček je v dnevnici, kjer lahko gledam televizijo in poslušal plošče. Kadar pridejo prijatelji na obisk, smo vedno v jedilnici, kjer je veliko prostora.

Če naju mama ne vidi, se z bratom vedno igrava v jedilnici. V dnevni sobi tudi pišem naloge. Tam je tudi mnogo knjig. Na stenah visijo lepe slike.

Danjela Žetko
3. r. DONADONI

Moj najljubši kotiček je na mamini postoji, ker tam lahko skačem in se veselim. Mama ne dovoli, da bi skakala po postelji, kadar pa je ni doma, pa to rada delam. Mislim, da je ta prostor najlepši. Mamina postelja mi je všeč, ker je velika in mehka.

Pavla Gruden
3. r. DONADONI

Moj najljubši kotiček je v hlevu pri zajčkih. Včasih prinesem tja mucke in se z njimi igram. Nekoč sem šla v hlev in pustila odprta vrata. Ko sem božala mucke, so kokoski pritekle za mano. Začele so kokodakati in strašiti zajce. Prišel je dedek in z

metlo zapodil kokoski. Pri tem sem mu tudi jaz pomagala. Bila sem prav vesela, ker je petelin začel kikirikati in braniti svoje kokoski.

Tamara Pahor
3. r. DONADONI

ŠMARNICE

V soboto, ko sem bila doma, sem nabrala šmarnice. So zelo lepe in dišeče. Škoda, da hitro ovanejo. Na cesti so ženske prodajale Tržačanom te ljubke cvetnice.

Norma Milič
4. r. SV. FRANČIŠEK

MOJA KNJIGA

Mama mi je kupila knjigo o Ostrožku. Zelo mi je všeč. Vsak večer v Dijaškem domu predno zaspim, jo prelistam. Potem še le zaprem oči. Tudi v šoli smo jo brali.

Irma Medvešček
3. r. SV. FRANČIŠEK

MOJA PSIČKA

Moja psička je vedno doma. Kadar je lačna in žejava, zalaja. Ima me rada, ker ji dam piškote. Najraje jé kosti. Kadar se igram z njo, rada skače. Vsak ponedeljek skače in se vrti okoli mene, ker ve, da jo moram zapustiti in se vrniti v Dijaški dom.

Norma Prašel
3. r. SV. FRANČIŠEK

MOJ ZOB

Hudo je, če človeka boli zob. Mene je bolel skoraj dva tedna. V šoli nisem mogel nič delati. Dajal sem glavo na klop in za blazino sem imel knjige. Učiteljici sem se smilil, a verjetno ji je bilo všeč, ker sem vsaj miroval, sicer vedno nagajam. Potem sem šel z mamo k zobozdravniku. Ozdravel sem. V šoli ne bom več nagajal.

Boštjan Javornik
4. r. SV. FRANČIŠEK

JEŽ

S to čudno živalijo sem se seznanila nekoga jesenskega dne. Že nekaj časa je drevje in grmovje menjavalo barvo in vrt si je nadel novo, svetlorumeno in rjavu oblačilo. Listje se je usuvalo ob vsaki rahli sapici, nato pa ga je raznašalo po travni in cesti.

Tekala sem za listi, jih zasledovala in lovila, pa jih spet puščala, da so mi uhajali. Potem sem znova planila nanje. Če se je namerilo, da mi je veter strgal iz rok list, je prijetel drugi, še lepši, bolj pisan.

Razklani, stari jablani sredi vrta, so se veje vlekle po tleh. Pod njo se je nabiralo suho listje in se zgrinjalo v debelo plast. Ko sem zarila nogo v kup, je rahlo zašumelo. Bilo je mehko in se je kar udiralno. Nenadoma pa sem zaslišala močan šum pod listjem. »Kaj pa je?« sem pomislila. Ko sem radovedno iskala, sem zagledala tr-

do bodečo kroglo. Odkrila sem v kroglo zavito žival, oblečeno v bodice, ki ji ni bilo videti ne glave ne repa. Naenkrat se je žival stegnila, se pognala v beg in takrat sem zagledala njen smrček, oči in ušesa. Nog nisem videla, čeprav jih je morala imeti, kajti tekla je, in še kako urno...

Sonja Levstik
4. r. OPĆINE

SRNA

Nekega dne sva šla z očetom po drva. Ko sva jih naložila, sva šla na kratek sprehod po gozdu. Nočilo se je.

Hodila sva po hrastovem gozgu, naenkrat pa sva zaslišala šum. Obstala sva in gledala skozi nizko grmovje. Videti ni bilo ničesar. Obrnil sem se proti očetu in videl vejo, ki se je majala nedaleč od mene. »Fazan!« sem vzliknil. Oče se je zasmjal, ker je videl nad grmom leteti ptička.

Šla sva dalje. Prišla sva do neke doline. Prepričan sem bil, da se v njej pasejo srne. Hodila sva oprezno in potiho. Naenkrat sem obstal. Zagledal sem srno z mladičem, kakor sem predvideval. Potem se je ustavil še oče. Tudi on ju je zagledal. Tiho sva ju opazovala, kako sta se pasli. Tega prizora ne bom nikoli pozabil. Tako sta bili lepi! Nenadoma je srna dvignila glavo in prisluhnila. Zavohala naju je. Opozorila je mladiča, nato sta bliskovito izginila v gozdu. Pred nama je ostala prazna dolina.

Medtem se je zmračilo in z očetom sva se vrnila domov. Od takrat si še vedno želim, da bi videl srne. Posebno še z mladičem.

Mitja Terčon
5. r. MAVHINJE

KO SEM SAMA DOMA

Nekega dne je mama šla s sestro v Trst. Ostala sem sama doma. Preden je odšla, mi je naročila, naj se zaklenem v hišo, in naj ne odprem hišnih vrat nikomur. Ko je mama zaprla hišne duri, sem se oddahnila in se brezskrbno začela igrati. Igrala sem se frizerko s svojo staro puščko. Česala sem jo na vse načine, spletla sem ji kite, potem eno samo in podobno. Nato sem se začela igrati z žogo. Ko sem jo močno vrgla na tla, je odskočila visoko do stropa. Na koncu pa sem gledala slike v sestrinih časopisih.

Stopila sem nato v kuhinjo in v pomivalnem koritu zagledala nekaj umazane posode. Sklenila sem, da jo bom pomila. Okoli posode sem si privezala predpasnik, odprla vodno pipo, napolnila pomivalno korito in začela pomivati. Ko sem vse pomila, sem se spomnila na mamo. Hotela sem jo presenetiti. Tedaj sem se spomnila, da je mama všeč kava. Malo pred uro, ko se je ma-

ma imela vrniti, sem kavo skuhala, tedaj je mama res prišla in šla v kuhinjo. Na mizi je zagledala kavo. Bila je zelo zadovoljno in hvaležna.

Mariagrazia Leghissa
5. r. MAVHINJE

RAD IMAM ŽIVALI

Meni so všeč vse majhne živali. Lani smo imeli kunce. Bili so različni. Eni so bili beli, eni pa črno-beli. Samo eden je bil svetlorjav. Doma imamo dva ptička, kanarčka in krivokljunčka. Kanarček se imenuje Čirli, krivokljunček pa Giacometto.

Nadja Piščanc
4 r. ROJAN

Najraje imam konja. Vsako poletje hodim k dedku grabit seno in vodim konja z vozom. Ko je nekoč dedek grabil seno, mi je rekel, naj spustim konja in ga zajašem. Bil sem zelo vesel. Večkrat sem padel s konja, a konj se je ustavil in me počakal. Konj me dobro pozna. Star je tri leta, dedek pa ga ima dve leti. Nekoč mi je pustil, da sem šel s konjem na bližnji grič in ga tam jahal do kosila. Mama me ni hotela pustiti, dedek pa jo je prepričal, da mi je dovolila. Konj je črnobel. Je zelo lep. Noge ima tanke. Rep je dolg, skoraj do tal. Ušesa ima majhna.

Marjan Janežič
4 r. ROJAN

STRAHOVI

Nekega večera sem gledal televizijo. Predvajali so film in kar se je dogajalo, je postal resnično. Zato sem se odločil, da se bom z vlakom odpeljal v staro zrušeno hišo v Kranjski gori. Ko je odbila polnoč, sem se odpravil na pot z želesniške postaje. Komaj sem zagledal hišo, sem se razveselil. Ko sem potrkal, me je neki čudni glas vprišal: »Kdo je?« Vrata so se odprla. Nenadoma sem spoznal, da sem med samimi strahovi. Vsi so se z grdim globokim glasom smeiali. Poskušal sem zbežati, a pred vrti so stražila sama okostja. Stekel sem po stopnicah in zagledal same grozne ljudi. Nekateri so bili brez nog, nekateri pa brez glave. Potem sem skočil skozi okno in zapazil, da je hiša obkoljena od samih strahov in človeških okostij. Nekatera so imela žareče oči. Čez nekaj časa mi je vendar uspelo zbežati. Ko sem prišel domov, sem bil ves prestrašen. Šel sem spat, a dolgo nisem mogel zaspasti.

Peter Zupančič
4. r. ROJAN

NEZNANI LETEČI PREDMETI

Neko jutro sem se zbudil in pogledal skozi okno. Na nebu sem zagledal rdečo piko, za njo pa letalo. Spominčka sem mislil, da je pika drugo letalo. Vzel sem daljno-

gleđ, pogledal bolje in opazil, da pika ni letalo, ampak leteči krožnik. Ta je kmalu pristal na naši njivi. Šel sem k letečemu krožniku. Odprla so se vrata in v njem so bili sami majhni možički. Zelo sem bil preseñečen, ko sem ugotovil, da so govorili slovensko. Povabil sem jih v hišo in moja mama jim je dala steklenico vina in pečenega piščanca. Povedali so, da niso še jedli tako dobre malice. Od tistega dne so večkrat pri nas v gosteh. Naš kokošnjak pa bo kmalu prazen.

Vincenzo Bertini
4 r. ROJAN

RADA BI IMELA LEPO HIŠO

Rada bi imela lepo hišo, veliko dvonadstropno hišo. V vsakem nadstropju naj bi bilo 20 sob, dve kuhinji in ena kopalnica. Imela bi štiri spalnice, eno za vsak letni čas. Imela bi garažo, tako veliko, da bi lahko bili v njej džip, dve hišici na kolesih, majhen vlak in deset avtom. Imela bi tudi tri pse: eden bi stražil, eden bi mi delal družbo, z enim pa bi se igrala. V hiši bi bila tudi soba, kjer bi gledala televizijo, soba, kjer bi poslušala radio in plošče, in soba, kjer bi risala in se igrala. V eni sobi bi kosila, v eni večerjala, v eni pa zajtrkovala in malicala. Imela bi tudi zelo velik vrt in majhen gozdček, kjer bi imela na drevesu hišico. Blizu gozdčka bi bil travnik, kjer bi se igrala z žogo in tenis. Na travniku bi bil tudi bazen, in kadar bi bilo toplo, bi se kopala.

Barbara Žetko
4 r. ROJAN

AVTO MOJIH SANJ

Ko bom imel 21 let, si bom kupil avto. Takošen bo, da se ga bodo vse bali. Sprejaj bo imel ustva, da bo požiral smeti. Za luči po imel dvoje velikih oči. Smerni luči bosta dve puški, ki bosta streljali. Na strehi bo imel radar in anteno za radio. Sedeži mojega avta bodo iz kožuhovine. V avtu bom imel telefon, registrator, televizor in bar. Prtljažnik bo zadaj. Vozil bom s hitrostjo 300 kilometrov na uro.

David Poljšak
4 r. ROJAN

Rada bi imela avto, ki bi meril 8 metrov. V avtu bi bila štiri vrata za štiri sobe po dva metra vsaka. V eni sobi bi bila televizija, v eni bi samo počivala, v eni bi jedla, v zadnji pa bi se vozila. V tej sobi bi bilo približno 50 gumbov. Vsak bi imel svojo posebno nalogo. Eden bi služil za vožnjo, eden za določanje smeri, eden ali dva za radio, eden za dvig stola, da bi lahko počivala. En gumb bi služil za obrambo. Če bi se kdo dotaknil avta, bi pritisnila na tisti gumb, pojavila bi se roka in stepla tiste-

174

Urednika odgovarja

Počitnice! Že vem, da ste vsi nestrpni in komaj čakate nanje. Resnici na ljubo, si jih tudi jaz želim. Nekaj počitka je treba, predno začnem z novim delom, ker vam Galeb za prihodnje leto spet pripravlja nova preseñečenja, da se boste kar trgali zanj. Eno od teh je, da bo izmenično menjaval platnico, kot ste lahko že prebrali v članku o izidu natečaja, saj je letos Uredništvo ngradilo kar dva osnutka. Za ostalo pa vam ne povem! Potrpite do jeseni in tedaj boste videli!

To oktobra pa želim vam vsem, vašim mamicam in očkom, vašim učiteljcicam in učiteljem prav vesele in razposajene počitnice.

* * *

Drage in dragi Valentina Škarab (3. r. Repentabor), Gabrijela Basezzi in Franka Poropat (3. in 4. r. Žavlje), Franka Žerjal (5. r. Dolina), Vanja Jogan (2. r. Donadoni), Kristina Knez in Nadja Zniderič (3. r.

Števerjan)! Nisem vam mogel ugoditi in objaviti vaših dopisov. Žal, sem vaša pisma dobil prepozno, ko je bila zadnja številka Galeba že v tisku. In tudi če bi vaše dopise pravočasno dobil, bi bil v velikih škripcih zaradi pomanjkanja prostora!

Letos ste bili vsi šolarji izredno pridni in plodni. Kar zasuli ste me s svojimi dopisi. Le kar tako tudi prihodnje leto. Galeb vam bo rad objavljal dopise.

Vam pa, drage in dragi Valentina, Gabrijela, Franka Poropat, Franka Žerjal, Vanja, Kristina in Nadja pa obljudljjam, da bom vaše dopise, nekoliko popravljene, objavil v prvi številki prihodnjega letnika Galeba.

Med počitnicama pa ne pozabite na Galeb. Vedno lahko na običajni naslov pošljete spise o svojih dogodivščinah in doživetjih na morju, v hribih, kolonijah, pač od tam, kjer boste preživiljali počitnice. Pa ne pozabite na svoj podpis, razred in šolo!

UREDNIK

ga, ki se je avta dotaknil. En gumb bi služil za branje in ko bi se vračala, ne bi bilo treba velike garaže. Pritisnila bi na gumb in avto bi se zmanjšal na komaj pol metra.

Flavija Terčon
4 r. ROJAN

ZOPET JE PRIŠLA V DEŽELO POMLAD

Vsi otroci so spraševali mamicice, kdaj bo prišla pomlad, ker pozimi se niso mogli zunaj igrati. Pozimi so bile vse ceste prazne in zapuščene, zdaj, ko zunaj sije sonce, pa so vse ceste polne ljudi. Vsepovsod je zeleno in ptički vedno bolj veselo čivkajo. Lastovice se vračajo in iščejo svoja stara gnezda. Drugi ptički si gradijo nova gnezda.

Vasilij Daneu
5. r. PROSEK

V našo deželo je spet prišla botra Pomlad. V pomladanskem času cvetijo drevesa: mandelj, dren, češnja, hruška, breskev in druga. Vse je v raznobarnem cvetju. Vračajo se lastovke, ostali ptički pa veselo čivkajo in žvrgolijo. Spomladi se iz zimske-

Livij Sedmach

5. r. PROSEK

Pomlad je tu in lastovke se že vračajo iz južnih krajev. Otroci smo zelo srečni, ker hodimo nabirat cvetice. Kako je lepo zjutraj, ko odpreš okno in zaslisiš veselo ptičje petje. V gozdu jih je vse polno, ki skačejo iz veje na vejo, vse okrog pa so cvetice. Pomlad mi je všeč, ker je tedaj vse veselo in lepo.

Evelina Furlanich
5. r. PROSEK

Dan, mesec, vse leto čakam pomlad. Ko pride, nam jo oznanjajo ptički, medtem ko se vsa narava prebuja in je vse v cvetju. Najlepše je ob nedeljah in praznikih, ko gremo na sprehode in slišimo čivkanje ptič-

kov, brenčanje žuželk in pobiramo prve pomačne rožice. Tudi drevesa ožive. Zdaj imajo prve popke, ki se razvijejo v cvete in potem v liste. Upam, da bo pomlad lepa.

Dolores Husu
5. r. PROSEK

Vesna se je dotaknila s čudodelno palico in glej čudo! Vse je že v cvetju, mandeljni, češnje, breskve, na travnikih in v vrtovih cvetijo lepe in dehtče cvetice, z južnih dežel pa so priletele ptice in vse je polno njihovega čivkanja. Ko se sprehajam po gozdu, poslušam to petje in čivkanje, brenčanje žuželk in šumenje vetra ter sem vsa vesela. Oziram se naokrog in povsod vidim kmete, ki obrezujejo, orjejo, sadijo in sejejo. Vigred je tu! Zame je pomlad najlepši čas.

Zora Danieli
5. r. PROSEK

POMLAD

Kakor vsako leto, se je k nam povrnila pomlad. Ljuba znanka nam je prinesla lepe cvetice, žvrgolenje ptičkov in lepo vreme. Kakšna je pomlad? Jaz si jo predstavljam z rumenimi lasmi, kot sončni žarki, z modrimi očmi, kot sinje nebo, z rožnatimi lici, z rdečimi ustnicami in z zlato obleko in kristalnimi čeveljčki. Na glavi nosi krono iz lepega cvetja, v desni roki košarico s cvetjem, v levi pa čudodelno palico, s katero se dotika dreves in travnikov. Po svetu pošilja svoje znanilke lastovke, v Belo Krajino pa je poslala princa Jurija na belem konju, ki ima žareče oči in zlato sedlo. Ko je princ Jurij prispel v Belo Krajino, se je ljudstvo razveselilo in po starem običaju obleklo v zelenje.

David Metelko
5. r. PROSEK

Prišla je pomlad in vse se je razcvetelo. Narava se je zbudila iz dolgega zimskega spanja in tudi živali so prišle na plan. Ptički se vračajo iz daljnih dežel, pri nas pa so se veverice in medvedi zbudili. Kmetje so že povsod na njivah in pridno delajo in vse je preželo pravo veselje. Tudi dnevi so se zdajšali, noči pa skrajšale. Moja želja je, da bi bila pomlad lepa in sončna.

Sadko Briščik
5. r. PROSEK

Ko je Zima zaslišala prvo čivkanje ptic, se je takoj umaknila. Bala se je tudi sonca, ki je vedno toplejše in razveseljuje ljudi. Iz zemlje so pokukale prve pomladanske cvetice, naše žene pa jih pridno pobirajo in nosijo na prodaj na Rusi most. Kmetje pridno obrezujejo in vežejo trte, da bodo rodile dobro vince. Povsod je lepo in živo. V vrtovih ob cvetočih drevesih se sliši šestenje rahlega vetroča, ptičje petje in

brenčanje žuželk. Nad odprtimi cvetovi letajo raznobarvni metulji. Vesna kliče živali iz zimskega spanja in ptice selivke iz južnih krajev. Vigred je spet prišla k nam.

Nataša Štoka
5. r. PROSEK

Spet je k nam prišla lepa Vesna. Vsi smo jo pričakovali. V mojem vrtu hijacinte že lepo dehtijo. Davi, ko sem vstala, sem slišala ptičice žvrgoleti, na poti v šolo pa sem občutila vonj pomlad. Po šoli bom šla v gozdček in opazovala, kako drevesa poganjajo popke in kako trava zeleni. Sadna drevesa že cvetijo in kmalu bodo iz topih krajev priletele lastovice. Vesna je najlepša v maju, ko cvetijo lepe vrtnice. Naš Kras je spomladni lep. Po gozdovih prijetno dehtि in vse je zeleno.

Lepa je Vesna, naša vila, zato jo vsi ljubimo.

Evgenija Starc
5. r. PROSEK

MI BI RADI ŽE POMLADI

Z veseljem pričakujemo pomlad, ker je zima zelo dolga in mrzla. Kadar pride pomlad, začnejo cveteti razne cvetice in drevesa. Tudi živali se veselijo pomlad. Ptički si začnejo spletati gnezda. Polja je treba vse na novo obdelati. Kadar pride pomlad, se lahko zunaj igramo. Zelo se zabavamo in vozimo s kolesi. Zato je pomlad in poteri zelo lepo.

Stojan Parovel
3. r. BORŠT

ŠLA SEM V TRST

Večkrat grem v Trst. Trst je zelo lepo mesto. Je tudi glavno mesto dežele Furlanije - Julijske krajine. Trst leži ob morju. Poleti je toplo, pozimi pa ni dosti mraza, pač pa piha močna burja.

Trst ima mnogo trgov in ulic. Ob trgu Rusega mosta je kanal, za kanalom pa velika cerkev sv. Antona novega. Na trgu Stare mitnice je avtobusna postaja. Od tam vozijo avtobusi v Istro. Na Velikem trgu je občinska palača, pred palačo pa steber, ki so ga Tržačani postavili v spomin Karlu VI. Na občinski palači sta Mihec in Jakec. V Trstu sta tudi grada, Miramarski in grad Sv. Justa, kjer imajo starodavno orožje.

Trst ločimo v dva dela, v staro in novo mesto. Novo mesto ima lepe, ravne in široke ulice. V starem mestu pa so samo ozke ulice. V ulici Petronio je Kulturni dom. Blizu ribarnice je akvarij, v katerem imajo vsakovrstne ribe.

Manuela Maar
5. r. BORŠT

Kadar grem v Trst, se navadno peljem z avtobusom, ki se ustavi na trgu Stare mitnice. Trg je pravo središče za okoličane.

Semkaj pripeljejo avtobusi iz okolice in iz bližnje Slovenije. Blizu tega trga je trg Goldoni, ki je središče mesta. Tukaj se križajo skoraj vsi mestni avtobusi. Tu se križajo tudi glavne ulice. S trga Goldoni se zavije v ulico Carducci, ki je glavna mestna ulica. Zelo je široka in je tudi enosmerna. Po ulici Mazzini se prispe na trg Rusega mosta. Ta trg je znan že iz starih časov. Na trgu so branjevke in kramarji, ki prodajajo raznovrstno blago. Tudi na trgu Perugino so branjevke, blizu tega trga pa je naš Kulturni dom.

Tudi Trg Svobode je zanimiv. Tam je železniška postaja. Veliki trg pa je zelo znan in zanimiv. Tam stoji steber s spomenikom Karla VI., ki so ga postavili Tržačani. Na griču pa je stolnica sv. Justa, ob njej pa starodavni grad.

Ileana Hrvatič
5. r. BORŠT

ŠOTOR IN LOK

Mama je v torek prišla iz Nemčije. V Nemčiji je bila tri dni. Sla je obiskat mojega strica, ki mi je kupil lok in šotor in ju dal mami, da mi ju je prinesla. Ko se je mama vrnila, sem bil vsega vesel, predvsem mame, ker je spet prišla. Včeraj pa sem bil ves dan zunaj in se igral s šotorom in lokom. Prišli so tudi prijatelji. Igrali smo se Indijance. Razdelili smo se na dva rodcava: Apaše in Navahе. Najbolj močni so bili Apaši, mi pa smo bili Navahi. Postabili smo moj šotor in jaz sem imel lok. Enkrat smo napadli mi, enkrat oni. Zeleli smo, da hi vsaj eno bitko zmagali mi, a oni so bili močnejši in so nas vedno premagali.

Popoldne smo se spet znašli na Golem vrhu. Seveda sem imel šotor. Prišel je tudi Marko. Postabili smo šotor, naenkrat pa je zapihal močan veter in šotor prevrnil. Naveličali smo se in šli domov.

Dejan Danieli
3. r. PROSEK

PSI IN NJIHOVE NAVADE

Pri sosedu imajo velikega psa, ki se imenuje Rol. Če ga že od daleč pokličeš, dvigne ušesa in migi z repom. Če pride blizu tujec, laja. Zelo rad ima svojega gospodarja. Ta mu je naredil pasjo hišico, v kateri spi in počiva. Vedno je privezan na dolni verigi, da ne bi komu kaj storili. Če pride k njemu tuj pes, ga Rol ne zalovi, ampak se z njim igra. Tetin pes pa je zelo hud in zalovi druge pse.

Nekoč sem šel v gozd in sem videl dva lovca, ki sta imela velikega lovskega psa. Lovec mi je povedal, da je pes zelo priden. Vse, kar mu ukaže, naredi. Virgil sem mal-

no palico in pes mi jo je prinesel v gobcu. Pobožal sem ga. Nekateri psi skrivajo kosti in potem ne vejo, kam so jih skrili. Poznam dva psa, ki vedno tečeta za meno, kadar se vozim s kolesom. Kadar psi jedo, jih je treba pustiti pri miru, sicer te ugriznejo. Meni psi ugajajo. Ko bom velik, si bom kupil velikega psa.

Branko Jarc
4. r. DOBERDOB

MOJA VAS

Jaz stanujem v Doberdobu. Vas leži na Krasu. Okoli vasi so gmajne, kjer raste nizko grmičevje. Največ je ruja. Blizu vasi je presihajoče Doberdobsko jezero. Pri jezeru sta dve gostilni in v poletnem ter jesenskem času prihaja k jezeru mnogo turistov, ker je tam zelo lepo. Trgajo ruj, ker je tedaj zelo lepo.

Vas ima mnogo novih hiš in ulic. Sredi vasi pelje glavna asfaltirana cesta. V vasi živi največ Slovencev, zato je vas slovenska. Tudi občina je slovenska. V vasi je vrtec, pošta, so gostilne in trgovine. Letos so zgradili tudi novo športno igrišče. Pred šolo je velik spomenik padlim borcem. Vas ima tudi lepo cerkev. Ob nedeljah hodijo po doberdoskih gmajnah lovci streljat divjadi. Jaz rad živim v tej vasi in se tu zelo dobro počutim.

Branko Jarc
4. r. DOBERDOB

FIDO

Moja babica ima majhnega psička, ki se imenuje Fido. Fido je svetlorjave barve. Moja sestra se ga boji. Kadar grem k babici, se z njim igram. Nekega dne je psiček šel v stričovo sobo. Stric je tedaj pred hišo sekral drva. Psiček je v sobi vzel stričev čevalj in ga prinesel na dvorišče pred hišo. Iz senika pa se je pričazala mačka. Pes jo je zagledal, spustil čevalj in začel se je boj. Mačka je začela pihati, pes pa rencati. Zmagal je pes. Mačka se je namreč potuhnjeno umaknila spod na senik. Pes pa se je spet začel igrati s stričevim čevaljem. Babica se je zjezila, stric pa ne, ker ima psička rad. Majhni psi zelo radi vlečejo za hlače. Fido mi je že ene raztrgal.

Renzo Gergolet
4. r. DOBERDOB

ODLAGANJE SMETI PO GMAJNI

Nekaj korakov od naše hiše je gmajna, na kateri je vedno polno smeti. Tam so kositi lepenke, razbitje steklenice, stare torbe, umazani papirji in drugo. Nekega dne sem hodil po gmajni in nenadoma zagledal ljudi, ki so ravno malicali. Jaz sem šel dalje. Ko sem prišel do kraja, kjer rastejo vijolice,

sem jih nekaj nabral in se vrnil po isti poti. Hotel sem videti, če so ljudje tam pustili odpadke, ali so jih odnesli. Ko sem prišel tja, so se ravno odpravljali proč. Vzeli so prt, ga otrseli in tam so ostale vse drobtinice, umazani papirji in prazne škatle. Meni se je zdelo to grdo in sem jim hotel reči, naj vse poberejo. Nisem jim rekel, ker sem se bal. Se danes mi je žal, da jim nisem rekel, kar sem mislil.

Marko Gergolet
4. r. DO0BERDOB

CVETICE IN NAŠ DOM

V Doberdobu imamo mnogo cvetic. Tudi v našem vrtu jih je mnogo. Imamo hijacinte in narcize. Na terasi so cvetice v lončkih. Nekoč sem vsadila trobentico in jo dobro zalila. Vsak dan jo zalijem, a nič ne raste. V Rebri je mnogo vijolic in trobentico. Šla bom tja in izrlila še eno.

Meni so rožice všeč. Vsi v naši hiši imajo rožice. Samo neki gospod jih nima. Tisti gospod živi sam in jih ne kupuje.

Tiziana Vescovi
4. r. DOBERDOB

V MIRAMARU

V četrtek 21. marca smo šli na izlet v Miramar. Bil je prvi dan pomladni. Vreme je bilo topllo in sončno.

Sedli smo v avtobus in se odpeljali. Pejlali smo se od Ricmanj do Ključa, po Bavoriški cesti mimo Sv. Ivana, po ulici Fabio Severo, po Miramarskem drevoredu mimo Rojana in Barkovelj in prispevali v Grljan.

Najprej smo si ogledali nekdajno železniško postajo, potem pa smo po stopnicah prišli v Miramar. Bili smo v parku in hodili po asfaltnih stezicah. Tam smo videli brojni kip Maksimilijana. Levo in desno pa raste zelena travica in bujno rastlinstvo. Na majhni vzpetini je stal kamnit vodnjak. Tam blizu je rastel bambus. Blizu bambusa je ribnik, v katerem so plavalni beli in avstralski labodi. Na žalost je voda zelo umazana. Šli smo dalje in prekoračili most. Ograjo za most je izdelala tržaška ladjedelnica že leta 1970. V parku je vse polno vodomov. V vodi plavajo rdeče ribice.

Grad stoji prav na rtičasti skali. Spodaj je morje in tu pa tam se dvigajo čeri. Med drevesi smo opazili veliko zarjavelo sidro. Na koncu pomola je sfinga. Potem smo si ogledali še topove in se nato odpravili domov.

Viljem, Evridika, Fabio, Alenka, Norina, Aleš, Mitja, Ambra, Jasna in Robert
3. r. RICMANJE

REŠITVE UGANK IZ 7. ŠTEVILKE

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 3. oko, 5. zvezda, 8. vile, 9. čelo, 10. zid, 11. lonec, 14. roke, 15. jež. Navpično: 1. sod, 2. želodec, 4. kad, 5. zvezek, 6. vilice, 7. ze, 12. oreh, 13. nož.

ZLOGOVNICA — 1. karbonat, 2. pririja, ograditi, 4. Perzijec, 5. knjižnica, 6. stališče 7. Sicilija, 8. znojnica, 9. karavana.

Imeni dveh južnoameriških držav sta: Argentina, Brazilija.

REŠITVE SO POSLALI: Samo Veble, Marjan Pertot, 3. r. BARKOVLJE. Jasna Corrado, Pavel Volk, Maja Ukmari, Boris Paoli, Ivana Gerdol, Matija Bertocchi, Borut Pahor, Andrej Furlan, Erika Sternar, Andrej Budin, Elizabeta Fischer, Marko Počkaj, Andrej Piščanc, Vanja Jogan, Erika Košuta, Tamara Pahor, Milena Jovanovska, Darja Bertocchi, Danjela Žetko, Eva Novato, Jasna Tomšič, Pavla Gruden, Igor Gombič, Ada Močnik, Elena Maver, 2., 3. in 4. r. DONADONI. Pavel Sardoč, Sonja Levstik, 3. in 4. r. OPČINE, Darko Bradassi, Erika Ferfolja, Flavija Terčon, 2., 3. in 4. r. ROJAN. Robert Moimas, SLIVNO. Boris Potorapat, 5. r. DEVIN. Adrijan Petelin, MAVHINJE. David Zahar, 1a r. sr. š. «IVAN CANKAR» SV. JAKOB. Gianni Pecchiar, 5. r. KATINARA. Tanja Kuret, RICMANJE. Adrijan Marsetti, 4. r. BORŠT. Niko Pertot, Nadja Bertocchi, Niko Kojanec, Marko Golemac, Martin Ušaj, Kristina Trobec, Pavel Sedmak, David Bandelli, Andrej Pangos, Lucila Meot, Elvis Marština, Mitja Devetack, Nevenka Pertot, Neva Caris, Lučka Casteroli, Helena Gruden, Valentinis, Martina Kakes, Ivan Vogrčič, Andrej Skrinjar, 2. in 5. r. NABREŽINA. Diego Guštni, Martina Kakes, Ivan Vogrčič, Andrej Skrinjar, 2. in 5. r. NABREŽINA. Diego Guštni, Martina Kakes, Ivan Vogrčič, Andrej Skrinjar, 2. in 5. r. NABREŽINA. Diego Guštni, Martina Kakes, Ivan Vogrčič, Andrej Skrinjar, 2. in 5. r. NABREŽINA. Diego Guštni, Martina Kakes, Ivan Vogrčič, Andrej Skrinjar, 2. in 5. r. NABREŽINA. Andrej Marsetti, 4. r. BORŠT. Marka Cerkvenik, 3. r. ŠKEDENJ. Pavel Sardoč, 3. r. OPČINE.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Valentina Guštin, 5. r. NABREŽINA. Adrijan Marsetti, 4. r. BORŠT. Marka Cerkvenik, 3. r. ŠKEDENJ. Diego Košuta, 2. r. KRIŽ. Pavel Sardoč, 3. r. OPČINE.